

cm 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 INCH 1 2 3 4 5 6

<p>۱۳۶۱۱۱ ۸۵۶۷۸</p>		<p>شماره ثبت کتاب</p>
<p>موضوع</p>		<p>مؤلف</p>
<p>کتاب مجبور به نشر است</p>		<p>کتابخانه مجلس شورای ملی</p>
<p>۸۳۳۶</p>		<p>۸۳۳۷</p>

خطی «فهرست شده»
 ۹۴۷۳

۱۳۵

بازرسی شد
 ۳۶

بازدید شد
 ۱۳۸۲

۲۰۱۸

کتابخانه کهنه کلاں

Handwritten Persian text in the upper left section, including phrases like "برای حاجت" and "ایمین سلام".

Handwritten Persian text in the lower left section, including the phrase "بسم الله الرحمن الرحیم".

Handwritten Persian text in the lower right section, including the phrase "بسم الله الرحمن الرحیم".

ولادت کبریٰ اعلیٰ

وہو ہم زمانے کہ پہا بنوہ
وجود کی مشہور آواز وند خبر
من اندم دم از زندگی میزد
فرستہ مرا سجدہ آن روز کرد
محضر وجود ان زمان ادم
حن گفت موسیٰ ابا خدا
زمانہ ہم از سر عزت زد
برستہ آن کہ سستی بوم
چشم نہ این خردیہ ہم
جوادیدہ ام نقش اشیا رو
زدانش جہاد نزد عقل کل
سمو بودیدہ ام سر کل
خدا را در اشیا خدا رو بود
خدا از ان می برستہ خدا
نوعی از ان دید روی مرا

ایں خواجہ بیچ وانی پیدا زن کی
کرو خاندان چہ بچہ رفت روی
نیز کہ در زیر ما بر جیدہ دور
یہا ابتدا صاحب دورہ دانا

ایضاً سالہ

برقد سیان آسمان زمینی یابوم
مازموای سیست تا پیاو جاندارم
مشکوہ و پیرانہ ام صد شہ را و بولم
خاقان بکشد پیش منقی جہا اندلیش
خاقان از دو دار اگر انجان کردہ ایک
ای باغبان ای باغبان دستہ بر منجا
ای نفس مندوش پروتزی منایش
کراسیای معروفہ ماڈ کردہ سبب
نادوستہ اندم خدائی از ہر ایش
خیرای سببش من نشین دایوبی

ان نقطہ کہ مرکز جہا است تو پی
وان حرف کہ از اسم بیانت تو پی
وان نقطہ کہ اصل کن فکانت تو پی
وان اسم کہ از ذات شانت تو پی

رباعی

آنخرف کہ او اصل ککایت تو پی
و ز روی یقینہ ایرہ میستی را
وان فرد کہ مبداحیات تو پی
آن چیز کہ مرجع حیات تو پی

مکلام مولانا وسید یامف السالستید علی الدین

ایکہ از رویش منی صراط المستقیم
خالدین خاکیامش دانہ و منی
کرتو هستی انبی آدم کو با من
کوزالتن علی العرش استوی داری
کرتو دی مظہرات خدا آدم کجا
مومنست آیینہ مومن منی کہ تو

کتابت در کتب کرامت و کرامت

این

ما ابد لہ بودی ای بو شیطان ہم
تا بہ بینی ہوی او جہتہ ایاذا نسیم
مست آدم فی بسم اللہ رطبی ارجیم
از درطہ دمای ای مطلب بشتیم
مستحق اسجد و ابودی و علم علیہ السلام
درہوالمومن حال حقیتنا

آدم سائینہ ذات حقانہ قدیم
تا بحیات ی توہ و این شوی از تو
انکہ سیکش از رخ سبز انانہ با علم
قامت و ذل و دمانش بالو است
میخورد یا حور و غلمان سلسیل از نام

والله اعلم

نعمانی الله انان چنان فعل ایمانان ارد
یا بر طریقام و او بنما ناکان ارد
به پیشانی اگر نامش نبودی چنان ارد
که شوائی کشید اسان کان آختنان ارد
چرا از وصه می بندی در برابر روان ارد
چه فند میکند مردم دوخته دل ارد

ما یسبحہ بعالم صفات
ما یم حروف کلام اعظم
ما یم حق حقیقت جان
ما یم لغتای عین عالم
ما یم حیات کائنات
ما یم بیان عرش و نامہ
ما یم اس ملک باقی
چون کلام زبیر خویش خندان
پارفته فرود دست بر سپرد
دلدادہ یار یار ما یم
ما یم کتابت خفا ہے
ما یم طہرات بی روایم

[illegible]

فرقہ

مستمع به دو مستفید هم مقام و کلام
هم علم هم ایمان هم شفا هم سیرت
هم معرفت هم نام هم کلام هم حکیم
هم جیل هم گشت هم احباب هم ملک الیه

ایضا در دیوانه کلی سن جمله اول در جمله اول
اول که باید رکن زمین و آسمانک بزرگیم
افضل

چشمه حیوان منم نه در باب حیوان
 خفت و حوریه منم کوثر و طویر منم
 چون منم منم منم منم منم
 باغچه منم منم منم منم منم
 قبله دایمان منم صورت منم
 حجت برهان منم موسی نه ان منم
 انان اوش منم کنون و مکنان اوش منم
 منم الیه بر و نه نام بر الیه در و نه نام
 عرش منم منم منم منم منم
 یاب الیه بر و نه منم و یاب الیه بول منم
 ملک الیه ملک منم منم و ملک منم
 روز الیه منم منم منم منم منم
 نافع الیه منم منم منم منم منم
 اخلاص توبه چون قلید یسطان چو
 منم منم منم منم منم منم
 کده وجوده چون کوثر منم منم
 تنس منم منم منم منم منم منم

ایضا

صورتک تشنه خیال از من
 چنین سینه جالنگ ماه
 ای جلیل القاد و لیس
 لعل برونکلی سکا و صفت
 زلف جیم و قاشدری چون ال
 شول قدر مانی در لنگ عینی
 بوی کور کور لنگ چهره سینه
 ای سیمی سوزنک مفرح در

بنده سزا یکی جهان من بوجبهانم سغفرم
 عرض که فرشتگان و کائنات من بوند بوند
 کون کانیانم و آنکه نکر بهداشتم
 که کن و وطن ایمن حتی ایله الیه باش
 سوره شایع و حتی من صورت اخلاص جان
 که نهان من از او نشد بماند
 که در از اینم خضر و ابراهیم
 که در حقیقت ادم ادم در دوم
 شد الیه من شکر من اشک من قمر من
 ایله الیه من و ای الیه من ملک من
 در من که من بار الیه من و من
 و ای الیه من الیه قدر الیه من بر الیه
 از من شکر من عرض من جسم من
 جان الیه جهان من و الیه من از من
 که جو من بی نام یا شیم تو بی شیم

در
خله
آنها
بر
در
دل
اگر
ملا
دلا
با
ر

تغاب کوتری یوزندن قمر تارکت ای حق صورت لونگار یونیک انت اند زی اعتدال بجک شرجی ایلم بر کج سوزنک اب صوان در آخر کج قلدن بک ایچ کوردم ایست کلن سدره المنتی کم یوزنک ظهور ایلمی جل اشیا ده حق اسیر اولمین حسنکا آدی جوانلی واسنله کوردم سنی حق یق حق کور حق تان سن کلن ایچ اول یوسنی صاتون ال نسیمی کی کور سر واحد اول	بنایه بلندن اولاندی شکر تعالیت ای حق صنت لوشکر کوزنک عینک اند زی خوش نظر رخک وصفی ایلم بر سحر بروصفی غنیم ایلم بر مختصر کول ایچ دن ایچ در یوز خیر مبارک شجر در مبارک شجر خانیه پر بصیرتکو ایچ نظر تجر در تجر در تجر در تجر نم کوجان زیر الور یاز بر کحلدن اولور در یی بجله بر کاکانه قیت سر اولور که ایکی لک صعدن ایکی لک تیر
یوزنک نور تجلی مظهری در یوزنک شمع شفا خک دن منور کوزنک ان اول ماروت ماروت دم عیسع اکو اولور لدی	سوزنک طالعوسی اب کوئی در نک کور ماه و مشتری در اصلدن جاه بایلده پیری در دشکدن خضر له عیسی در یی در
ای قلن دعوی شام عدل و انصافک سوزنک اولس ساد تلو مایون کلکی کافونن ارندن اولور یکون کان ایله رطب الیا بس کم واد انک داننده بانچه طوبیلم میدانه کیردم اوینرم مختبرانه کلک حق باطل دن جسر	کرضاء ابلندن اولنک سر صافک فایه جوک سم غم ویرسن لامکان فایه کوسنک تحسین سن نون الکافنک فایه جون بولونک ایچدی سنن طوبیلم فایه ایم بومیدن دن قاجن سول اولور فایه قلبی ای درین شول اغرض افک فایه

اهل اعوانک بر یغنی و جون اعوانک ایرین ششخت ناولاش تنک یارال	کربو عارف دن اولونک عارف افک فایه بی جات اولونک ویکت راط افک فایه
ساجک کربولک فاشک ترا در پان ایلم خط و خالک یوزنک دن کلام اند ایله سبع المناسبت ایلم دینی ده عقیقه ده سن سن کم اوله کم دیر سن حق و کل سن زاده ایدر نیکاکم سورمه خونیه نسیمی چوک حق واصل اولور	زمنی خالق نه صورت لبر در کم اتنک نقشی یازن خدا در یوزنک دریم واندروا در الها فضلنک یوزم سنکا در سنی حق بلین صورت جدا در خطا در زامه تک فکر ی خطا در هو النانیه واند الیقنا در
جنت ایش یوزنک اشته بکده کورن غایر یوزنک جودن جان الیه صلتکم معدن روح اکو نم لب لک عجب دکل حسن و جمال و صورتیک در او شمع دایر پند سن بک قطع کورن فایه لوح فیض بکرنک صبح ازله بایر شم کشور امن و عاقبت قنک جهانی در رز جساب عشره قایلین کل اشته کور کشکری نه وجه الن شکتیم ده و انکا دل برین ایلمایر کلکدر کج فایه دن که فایه عشق و تنگه طوسه ان کلک فایه کجدر بچک نسیمی جبر عشره نیلسن	تدر برت ایلم ساجک فال و خطنک لوی چین و خطایه نیلم خود لک و عشره یی جوهر جوهر یی لیکل نکر سور جوهر یی صوتنک خود ایدر الی شمس فادری کوره ایش بونظنک ایشی دوری عوالیمس بونظنک کیمه بونظنک بیکر ای ملک مانه کل فتح ایدر کور بکسور قلعه لونه زلفنک شول عاصه ششری کم فیل ایلمی بک فیل ال بال لاشلری ایلم سنجی دلبری بولد ی کیمه دلبری کوزنه دم سنکا ستر عشقه یاغش سر جبر تنک ابرسی دور قرد جبر یی
ای حراجی کوزنک نیما جی لور کعبه یوزنک در ملک حاجی لور	

ایہ ایام خدین منور آقا ب
اولادیہ یوز نکدن عیان ہوم

ماکان پر ایہ وروم
خان ایہ غلامیہ بدروم

شول بخت دینا یہ ویر دم کنکلی
شول کوز شہلا یہ ویر دم کنکلی

ایو یونک نور ساهو آت مین
ایو لیکت کاندو شیر وانگمین

فانتك به دم قیامت گستر
کعبه یوزنك در علامت گستر

سایه نام . پیام اوله بی نام
عاشقک پرآیه بوزنک ایت
حق تک حمیه لبیک صبا سی در
جون بوزنک سر و لعلک سر
توبه دن لعل صوفیا ستانه کم
جون ریادر حق پوشنک
عاب قوسین عاشقک غم ابرار
والقبح والشمس بوزنک در و بیله
دانه قانک جفاقی دتی جون
کعبه میخانه دن قرق ایت صمم

فہرست

مطلع انوار اتک زلفین در
کل سمیتک کلام کور بکون

ایم بولید و در صورت جان من لی نه جان
حسن زک صفاتی شرح و بیار سفر
ابدا و اما تنگ من سن خلاصه کم
لیل و نهار ایچده شمس قدم کبی او شمس
یوزمک کتاب مراد و رف و زک ادایه
جان و جان من سر نیلر عجب صادق
سرد و لرز محمدن و شست جهان غوغا
یاند و دی کانیات قند و نبات لعلک
حق و صورت دامنش من سن کلن جهان
غرق الیدیه جانک نورنده کانیات
ارض و سعاد بخار بر در خنده نایر و
در شد اگر بر سن ای جان کورده نظم
حسن کتاب در کلن و چو د عالم
حقن کلن کلا تنک سحر ایب سیمی

الكاشف بسم الله نعي الله والي فائدة

مومغار خاطر و امضا
ما خالیم در حقیقت او
هر که پسینی و سر چه میدانی
شاهدی در هزار جانه نکر
ساعری انجیات پر از می
دور دند ان ماست باز هر وز

مومغار خاطر و امضا
ما خالیم در حقیقت او
هر که پسینی و سر چه میدانی
شاهدی در هزار جانه نکر
ساعری انجیات پر از می
دور دند ان ماست باز هر وز

زندستی جو نغمه آید که تکیه می کند بر تان بنما

ایضا

قطع در الف موید باشد	الف در حرف و ف پیدا شد
ذات وحدت بخود ظهور کرد	کثریت از صفات پیدا شد
سه نقطه جمع شد الف کردید	ذات و فعل و صفات یکجا شد
در زویر پیدا شد اشکارا کشت	الف از نقطه موید ا شد
از الف چون حرف فقی ماند	صورت و معنی هم پیدا شد
نقطه در الف بدید ا شد	وحدت و کثرت اشکارا شد
عشق و معشوق و عارف و عاشق	مجموع و جاب و دریا شد
ما یانست این الف تین	نیت و مستش بد اول آنها شد
تغری کن که غیر یک شی نیست	که اندر ظهور را شیا شد
بسی الف را غیره هزار	دید ما بین پیا شد
اول و آخر حرف یکبر	تا بدانی الف چرا پیدا شد
ظاهر و باطن اول و آخر	دانند هر این هر کسی که دان شد
همه یک نقطه است در یکین	کین همه اسم یک سما شد
که گفت درین معنی	صورت این مزاج طوا شد
الف و او و نون عیان گشتند	و جهان زین حرف پیدا شد
نود و عقل و حکم که فرمودند	این و حوزیت که گفته شد
نطق که با حرف شد لیکن	نغمه الله بنطق کو یا شد

ایضا

سره خواج کلان که مرا	بنود میل با کلاه شما
دینی و اخوت غی طلبم	این وان از کجا و باز کی
حال امروز را غنیمت دان	دی که شست و نیامده خدا
کوشش کن کنه های مستانه	چه کنی قول بو علی سبنا
در خوابات مست میگردم	اگر حریف منی پیا یخا

سر زلف نگار در دستم
نغمه الله جو آید روشن

ایضا

رنگه ان باوه نوش که با جام بخامد	واقع ز سر عالم و احوال آمدند
حقند اگر چه خلق نامید در نظر	بخزند اگر چه در نظر ما جو شب نمند
دانند کان حضرت دانند هم بداند	آینه صفات خدا ام اعظمند
پیشند از ملائک و پیشند از همه	که چکند در خود و از کلمی کند
ظاهر و باطن و عقل و دهم	آخر بصورتند و معنی متد مند
ستان در دخواه و دندان در دند	وین طرفه بین کرد دل در نیم جود مند
باقی لایزال و غایب لم یزل	انجام باز رسته و واسوده از بند
معشوق و عاشق و می و جام و جان	مستند و غشند غنی کوید و اکمند
روح الله اندر تن مردم جو جان	مرد که زنده بود عیسی مریمند
نوشند میر ز جام غم انجام مدام	شادی روی باقی و از طلق بی غمند
جمعند عاشقانه و یادوست و یار	که چه جو زلف تیار بریشان در دند
شمع اندر و شست که جام ستاد اند	سرونده و در نیت اگر در حق چند
در عاشقان بچشم حقارت نظر کن	زیرا که نزد حضرت عزت مکر مند
تقش مکن خاتم و ختم رسالتند	مقد خواتم فلک و عین فاعند
سلطان کائنات و علما مان سیدند	خدا و انیس و جان و سر افرازا مند

ایضا

عاری کو بود ز آل عبا	خواه که خرقه پوش و خواج قبا
جان معنی طلب صورت تن	تن پچان چه میکند و انا
باوه من نوش و جام رای پین	تا تن و جان تو بود و انا
که حق تو را دست کی بند	دید درنده نا پین
احققت آید ما و من گوید	مرد عاقل نکو بد این حاشا
یک و دو دست صد منصف	بوجود دست این درسی کینا

می و دهن ز جام کثرت نوش	نیک یاب این سخن جان
قطره و جز موج و جو آند	هر چه خواهی بجز دلی از ما
ما و کعبه حکایت غریب	رند و منت رفته الماوی
بر در و بر تکیه کا نیست	کو مرطابی پیا آغا
نغمه الله را بدست آورد	با خدا باش یا خدا بخدا

من کلام حضرت قاسم بن نوار قدس سره

که با تو می محرم اسرار توان بود	بر ملک و ملک خایض انوار توان
با بر وی تو بخوان شد	با هم خوشی ساکن خار توان بود
بار وی تو بر لب اسلام توان زد	باز تو در طلق کفار توان بود
با تحفه عشقت بی توحید توان بود	با محبت حکم تو بشمار توان بود
که بر سر پیا خود ای بیاد	صد سال باید تو پیا توان بود
یک آه که از جان بهوای تو برباید	هنگام بگویند ویدار توان بود

با حفظ تو در دوزخ سوزان توان زبست

ان بار که از شدت او کوه ابا کرد	با قوت تو حامل آن بار توان بود
در بادیه سخت بجان شب تاریک	با نور دخت تا خلد سالار توان بود
با لعل تو شیر خورشید توان گشت	با قطره تو قلام ز قار توان بود
با حکمت تو لذت اسرار توان یافت	با جود تو سالک اطوار توان بود
که در عده دیدار تو در صومعه یافت	تا روز ابد در بس دیوار توان بود
با معرفت صفت تو معرفت توان گشت	با تقدیرت مالک دنیا توان بود
شکین نفس شوق تو شد قاضی اری	با طبیعت مولات تو خطار توان بود

شاه نعم الله قایم

تا مرا عین عشق معنوست	سر عالم عشق معلومست
تا مرا دوزخ و جود شد معلوم	مر و جود دی که هست معنوست

تا دم خلوت دلم آرمی	شکر آن کا دی که بخود
شمع روشن ضمیر مجلس ما	دل بروانه که چون شمع
باز سرست شد دل مجور	لیکن از خمر غیر مصونست
قسم عشق بود روز ازل	خوش بود قاضی که مقصودست
چونک شد سید از خودین فایه	تر و عاشق قیو مست

افسانه

آفتاب رخس جهان بگرفت	نه رویش جهان جان بگرفت
سبح زد عسبر عشق از جوشش	آب حیوان جهان روان بگرفت
مرد عشق اشکارا شد	روی معنی از آن فنان بگرفت
ایند چون خیال او بنمود	بخیالش خیال از آن بگرفت
آتش شمع عشق رخسارش	جان بروانه جهان بگرفت
دل جو جان سر پیا و انداخت	دامن یار مهر بان بگرفت
عین عشقت جان سید از آن	عین او عالم عیان بگرفت

حضرت مرتضیٰ عظم سلطان رضا کیا قایم

من که باز نشسته است با من می کنم	چونم زان رو بخون خویش با من می کنم
چون اسیرم در زندان از آن در زندان	میزنم دستی و خود را جاده ساز می کنم
تا که فکر طاق ابروی تو بخورم	ز آب شکران خرقه را بر لب می کنم
مجوی شمع که زیند گردن که در سوخت	باز ششم ز پا و سر قد از می می کنم
کشمش خلق کشتی و جهانی سوخته	گفت اینها از کمال نیناز می کنم
تا بود محمود پیشم که از خاک میست	تا پند آری که چون دوزخ نیناز می کنم
کنشیم جود و جفا تا کی بر اوصی رضا	گفت از غرق صفا و دل نوازی می کنم

افسانه

دل جان اندازین ره دور یا دور	ی نمان خرد و دن دار شاه و کد است
زیر چادر صراحی و قدم کم کردن	د انگلی خرقه ارباب صفا بوشیدن

بعد ازین مشکف کوی معانی است	آبی که در جهان بیند سرو باکر دیدن
سویق آن بر خود باد و صافی کرد	راز سر بسته خود را زنده ایوشیدن
یاران نیکو آن رسم جفا می درزد	شرط عاشق بود جز وفا که شنیدن
خرم باغم بجز شکس خیال رخ آید	شریت تلخ تو از بر دو آید شنیدن
آتش شوق و خشن ز جوشم آورد	که جود و برت است اصحاب ز جوشیدن

آنکه دامن از شرف فرقی جو ترا	آیا جز خط جفا مر خط بر ما میکشد
من در و بجز پیش میکشم باشد که ز یاد	که کسی در دی میکشد بر او میکشد
کرم پیش میکشم جان و لک با غیب	هر جا که باشد قطره خود را بد میکشد
عذر دل با خشن او را دیم تا روز آید	که میکشیم از درش حال با غیب میکشد
ای دل تو در را و کش باشد که با غیب	و اما از آن شود که جو بد را میکشد
هر کس سودا می باشد دل و اندر شمشیر	بن میکش و جود عاشق خود را میکشد
باری که دست فلک از بقل او خمشد	بغضت است آن تا دست تنها میکشد

سویق است هم در باغم هم در دمن	کسی که طای زار من خرم در دمن
من که اندر شمشیر بزم ز طاس و فلک	تشنه ای که نایب گفتن ز دمن
ز تشنه دل جود سر ز دشت باغم	رحم کن اخو بر شکست ز دمن
ز تشنه شمشیر تقدایم که دمن در عشق او	که بیاینه باز نام یک بود در دمن
ز دمن خشم سر جبه جان بریشان را	که فریادم رسد یا شکست سر دمن
من که بر خاک است اقدام اگر طلب	ترسم از زور و سب طایب ز دمن
آتش هم از دمن و دمنی بجز من	که رانی با بد از خشم جانم بر دمن

از آن زمان که کشام نظر طلبت او	ز آنکه در دل شکم خیال صورت او
هر که در دمن در نظر تو آید	دو تار دشت اولم ز دمن او
من از جود کلامم جاک بر آید	جودت جلد بر دمن او

نکته

حام پر خفا هم کرد و جفوت است	کسی بر او مکرده بود و جفوت است
جواب جبهه باشد تا جبهه او	سکینه فلک و خوش بین دشت او
سکینه سکینه را کی سبب بردان	کوفت محبت و زهری دشت او
خسار و زاری زنده از سر است	که کائنات دمن کو تنه دشت او

میز بلیک نشید ای خوش الحان فریاد	که کوفت او پس حسن و کوفت او
با در جام جهان بین و جم اندر دل خاک	شهر بر سکینه شیرین ولی دشت او
پیش آیین با در جهان سلیمان نیست	میدهد و مکر کن خاک سیلان بر باد
خود ز دست غم دین و خرم انکس	که خان دل شود و بدین طول دشت او
که سیاحت عالی بکشد شده بود	یا مکر اهل کرم مادر ایام دشت او
دست حریت کمالی قلم بکشد	مال تیر ز به بین تیر زاری دشت او
تا بد که رفاه اند و شورش با	که جودین قوم که از دشت غی دشت او

از جود و جفا بی وفا دوست	خون شده دل و دیده و دشت او
یکتا زهره و کون کشتیم	در داک کشت آشت او
از دمن بر طیب دشتیم	هم در دشت هم در دشت او
از دوست و فاطم خودم	دل کشت کجا و فاطم دشت او
تو بکشد رخسار عشقش	که جود کند و کجاست دشت او

ای رخ تو جفوت خود و پری	دو دمن روی تو جفل شتری
چون سوسه و سوسه دمن	در دمن دل ز به و دشت او
نالی مان سنا شده دل شد	خون دل من بچفا میجو ری
سکینه عاشق که شود در دشت	که تبه بدین کشیده کفی دشت او
ای جوان که در دشت حسن	خاک دشت قبله دشت او
سنگ بر دشت خاک را	تا تکر بر سر ما کیده دشت او

<p>سرموی بی بیم که روزگوست به چاه معاذ الله جایزه در میان باو باشد</p>	<p>سحر ذرات عالم را سودا دار تو پی پستم خسری را چه از دست تنافس و دست</p>
<p>وین جوهر سحرناز تجلیش بی نبات شد باران و ابرو خاک و زمین و نبات شد تا باین یافت نشن و صاحبیات شد بی شکل که گوشت ز اهل نبات شد باز از مقام خویش ز پیش از وفات شد پیردن حیات او جز ازین احوال شد کو زنده ای غیس و دل شکلات شد</p>	<p>افزود و طبعی بدات شد چندین هزار بار و جو دو بی کلان کدشت قهرهای و گدازان بران آن جوهر یک یافت چنین فرو نه و زان که زکوه و دان راه رو اندر نقوش بدسیر یاد تا آید وین احوال او یک کند پس بسیر باز</p>
<p>کیست از جلیا و بر بد و اندر فرود گرفت کسوف ز کفر و نور مصاف و ستم و افراسیاب کی کاو که در ناله و ستاره و کج و قیاس ز دهم شک طاعت میباید آید</p>	<p>ما بر نیست سزای و توبه و نادمی که اندرون و بیرون مراد و دمع سزای جز در صبح و صفا کنونی که نماند کیا و سید جوانان گفت نیکینه سزای شک خدا و نصیب کار و روز</p>
<p>با ملک شد و بر کمان فغان و جگر با حسان حسان و عصیان و جگر در کشت بدستان و جگر و جگر در سینه ملک و قران و جگر</p>	<p>در کلبه که ایان سلطان و جگر پیش و نشانی علم و علم و جگر ایان ز نایب جری و جگر و ایان ایمان و فغان و قران و جگر</p>
<p>سجد و احترام زان و صفات هر چند و نور و این نشانی سجد و شان و آفرین و صفات</p>	<p>چون در توبه و بار و جگر سوی و در جوی و جگر و جگر بر کافران و جگر و جگر</p>

[illegible]

گر خشک تر عالم بیایم نظر من باشد
من شش بندگی در خشک تر اندازم

اینک می بینم شکر لیل
بنور و جگر لیل
و جدت است بیا بیجا صداد لیل

برده از رخسار خود بردار باز
این حکایت را در کمال باز
پوست مصری با روی برینم
ای عزیزان بر سر باز باز

ای دل تو کو تن بسنجالی بی
را لب آری لالی بی
هر می که آید بنوازه من آید
ز خار کرد می و خیالی بی

بدون خجسته زبانی ای دل
تو چرخ از باد خوانی ای دل
دور از خدا قدم زدن کار تو
سیاه سپو می تو آفرینی ای دل

ساقی برده ده سرایم است
کز سستی چشم تو خوابم است
اقتاد ز چشم مردم چون آنکه
ز آن من شش آتش و آبم است

من بویا تو از گل و سمن کی شوم
ام تر ز لیل چمن کی شوم
دیگر تو در آفرینش رسد
من یک شوم ایست من شوم

خورشید از زلف از روزن کن
آج هم خود به پیش اندر روزن
اکو که جو روزن از میان برخیزد
من با هم و من با هم و من با هم

دختر کجاست کبره تر سار بود
زیر که عبادت که ریحان تو بود
زینک کلون و در و در و در است
جو زنده ذکر تو کو شمشیر

ایضا

بن خال و خط نوازی است
ز موی چشم جو موی و از ناله ناله
سپاس بر سوزن اندیشه کنم
بر کار که دید خیال

ایضا

دلبر چه تیغ دست می یازد بین
بجز دلا و بر سر پای نشین
و انکار بلف که نه نم با و
تج از کف یار و شربت یازد بین

ایضا

یک گشت مجروح و زجر حاصل
و گشت بنوعی عام چون شد حاصل
ای سستی سر می عجیب می اند
از دید به که شد نلافی و اصل
خج بخورند کس مرا در کجاست
سیر اما در میان و بیناست
قول از من فعل از من ایازد
سرا بدم و جو من قرانت

ایضا

من نور نور و درج و دراز و درج
وز نور و جبه نور و طاق چشم
چون دوید ز غیر حق بگو دانیدم
تقریبم و جو و نور و نور

ایضا

من سستی باد و در سبوی چشم
عکس رخ ساقی اندر می چشم
در بام جهان که آن منظره است
است و در و او به و کجا چشم

ایضا

طوف سر که بیار طاعت است
اوصاف جمال او مناجات است
دشمن نکر و کسی که او را بیند
کاینه ذات و صفات است

ایضا

آن حرف که او اصل کتابت می
و آن فرد که بی احسانت می
اندر می بیند و ایره سستی را
آن خط که میباید انوارت می

ایضا

هم منظر لالت لالت ایلی
هم منظر سر و ذوالجلالی

برایینه ذات کنه و ظاهر گشت	ارصاف جلالي و جلالی
افصح	
که خوف تو جلال خود بناید	بر تو در کج معرفت گشاید
نیصورت و فنا تو آید	کان نکته جوف صوت از نای
افصح	
ستار خنده دار که مردان راه رود	از صفت بلند بجای رسیده اند
افصح	
که تری سبکی جانب اقدام کان	بحر من اقدام از سر کویت قاف
نوریکه ذات محض بیرون آید	در قید وجود از علم چون آید
افصح	
سرخی و بام جیل دلگش	از راه جدا جو شیر مرداد دل
افصح	
نفس بیدار نمونی تو در راه با حیرت	از در قیامت از در حیرت با طلب
افصح	
بدین سخن ای صمد و ترک این بیابان کن	خداست که بیایست می غول پادشاه
افصح	
مساجد عمارت بکار کان بی سرو پا را	از آن زمان که خیزد تو باره ملایک
افصح	
در آینه غزوات عشق بی سرو پا بجای	ایرادر یک سیر ادم از در دیباچ
افصح	
ای جهان خفته در باغ کمن	بشنو از مرغ پریشان این سخن
کای پشته دل چون در اکثر رود	یکتایان بر نهر وحدت برآ
خانه اندیشه را تا راج کن	بدان آن اندیشه راج کن
در دیار سیاه مع الله نه قدم	بر فراز قاصد سینه زن علم
بجز نشسته از آن الحق دم مزن	پیش ناخود دم از خرم مزن

نفس هر جوینده جو یا از تو شد	ملق هر کوینده کو یا از تو شد
که هر دریای سبک جانی تویدی	نظم انوار ز جانی تویدی
قاصد می خداوند جابجیل	خبر و ملک ملائک جبریل
کوزند با تو ادم از سر خضر	بجو کج شکله ن بریزد بال و بر
که کسی برسد که فضل الله	بکه را بدی که کونین غر و جاده
پیر تو در راه حق اولی که بود	بر تو این دراز که امین کس گشود
مرشد من بود که در راه دین	عارف حق عالم علم الیقین
قلب عالم مر و منسب شیخ حسن	سیرت آیین او شد پر من
سر که در راه حق این بود و نه	مست بر حقیقتش علم سکواه
در معنی بود آن صاحب نظر	او بود او از من و علم خیره
تا گشت این باره یافتم	موبو اسرار حق بشکافتم

سید نسیمی سرور مایه قدس الله روح الغریز

نم آن ده سنته مایی که بر اساق جام	نم آن جسته صبریکه بر اوج لامکام
نم آن چشمش که برای یک دولت	نم آن قیامت که درون رخ سر برانام
نم آن امیر کشور که عیث در دیارم	نم آن خنده شاد و جلالی نام
نم آن کلام طلق که بود از ریب خالی	نم آن کلام صادق که مناسات غریز نام
نم آن سایه رفعت که فراز عرش برم	نم آن جهان معنی که بر وفایین جام
نم آن که شاه و سلطان کنایه از کای	نم آن که مبدع کوفه ن کماله و سار نام
نم آن که نون و قاف قدم می سپارم	نم آن که بر د عالم سر و دست می نشانم
نم آن طیف ساهی که جلالش از سر تو خرم	نم آن حوری بنام می روی بی حیا نام
نم آن نگاره ای که بنقش چون آید	نم آن شارب که در کوبی جان و دایم
نم آن زود و غایب که پیش و حضورم	نم آن دیو و دانا که زاید و طاعت نام
نم آن در سلطنت که صراط نام دارم	نم آن نیم باقی که گشت جاود نام
نم آن کلاه را نشانیست نام حرف پیدا	نم آن که در کونین این زمان عیان نام

بندیم دعا داشت از سر و پای حکیم عاتق
نوجویش این سپهر که چه جان روی
مگر آن که در دهر و هم نم آن که جان بازم

ایضا

گشودم در از دل صحت یارم بنالام	زنی فانی که تشریف به حسن و جمال
ز درخت خوبرو تنش نیاید در خیال	راوند که بر روی تو تنش در خیال
غم دوری خواهد بود و بجزان پیش ازین بار	زخون سخن نوزق چون غیب وصال
روزی که دل من از رخسار خود ببرد	که در حقیق این علم دلیل آن خط و خال
شمار که در لعلش که بود از دیدن عجب	نفس حق که در آن جان آن لال
زهر تنش که در بند ملک و بی تر است آن ره	که در خونساز پاسبان کمال
معلق جگر از ذوق و اسیر جگر سیکر	زبون روی تو شد بدین جگر و کمال
بجور که در جگر اندر اندام بشیر لیکن	بشر در صورت همان چنین کی و شال
مرا چشم و لب ساقی پاسبان نوش سیکر	که از چنان وحدت شراب لایزال
چه بختش خوش مار از آن اقدار و جلال	جال او عشق ما قدیم و بی زوال
خوش طاعت سستی بر و از جگر عالم	بدان نوید که در طعش و فضل و لعل

ایضا

یار باوه که در دست و دست می خوردن	که خوش بودی با من باشد و او کورن
بگویند سوئی خلوت نشین سر کشتا	بویا بطلات خندان نمی شود کورن
بال نور تجلی بود و چشم حکیم	نکند ساجده ایان تو را او کورن
بجوید قبل روی تو می کنم دانه و د	که پیش روی تو گوشت سجده و کورن
مرا بخت روی تو در دل سوزان	نه آتش که کز جگر خواهد افروزن
چو سر که روی به جگر ترش کند زان	طریقی سوئی که دست غم را افزون
چو کل بویا بخت با من کلام کرد	بیان ما و بخت هر من و کورن
بگویند پیش و بود تو نمی خود کورن	که غایب است جوهر کورن
طریق در دم و در پیشی را کن ای کورن	که یک حقیقت و ما سبقت و کورن
چاکه چشم منی زور و فسار است	چاکه دیدم جیب تو شد به کورن

ایضا

چو من زشت جاره در دل ماست	این جاره که با شد و این در کورن
تا در طرم تنش خیال تو در آمد	در خانه چشم یزدان نور جدرن
تاره شب قدر سزاست تو بروم	چندم یزدان روی تو ای بدر جدرن
ای کورن جو جان در حرم تنگ دم جا	چون ز تو فخر لاله و خالی ز تو جدرن
کنی که مرا با تو سر مهر و وفاست	چون با تو آمد جوهر اسیر و جدرن
از که نشسته بر از مهر جمالت	در جگر جو جگرش اثر مهر و جدرن
مردم شد از دمل جیات به انکو	ولایت زده جان و از دمل جدرن
از شربش بی نفع طیب ای و لی پاد	نحت طلب از آنکه در و بدین جدرن
از ناز و نغم و دهمان بهره ندارد	انکه کس نرود از شربش بی جدرن
عشق مرغ و لاله را بر ای سر و پا کرد	چون کورن افلاک از آن و سر و پا کرد
شکر خطا فکر خطا میکند	در و دید حق بین خطا و سر و خطا کرد
تا کام نسی تو شدی از سر عالم	از کلام دل و در و تنی و یله و خطا کرد

ایضا

من آن کج که در باطن من از آن کج نرود	من آن کج که در دامن بدین با کورن
من آن عشوق بی تمام که سر کرد از حسن	چو چشم بر آن عاشق بی صاحب کورن
من آن جگر برانوارم در اقلیم الویس	که در هر خانه بر جگر نرود از کورن
نعمان در طلال من جو انکه غم چون من	ز دملان لب شربین بطل من کورن
سکون و جنبش شیا هم در اسفل و اعلا	چو افلاک ز بین زان قدیم و سر و کورن
از لطف من عاشق اگر خطا نه شود و ز	مرا عارف سوزان کشت مهر و کورن
کمن پیش من ای سوئی عصاره خور و ز	که از تشریف اکام ز نرود ز کورن
بدام طلقه و کرم چه چیز ای جگر برین	مرا با طلقه ز لعلش که باز ای کورن
صواب اندیش سیکر که در کورن عشق تو با من	من این کافور کرم عقل این کورن
خیال رویش ازین راه منس جان شد	نه اندیشه طمع نه پروای کورن
پای عابدی که من جانی قبله می برید	چرا و شکر و دست را جویان و کورن

چون عشق در سران دارم که در بایش سر نه اندم
چون شیران در غم شسته ام ای دل از در جان

اینها

نم آن دوست مایی که بزرگ آن جانم	ممن آن محبت منم یک بر آن لاکام
مهر پریر و ساکن بخت ایم	سدم در دیگشان ساخره پناه ایم
تای صافست و وصل یار کنج سیکه	بی نثار از غنا خانه و کعبه بخت ایم
زار و جوی شمع رخسار قلی تاب مست	هر نفس در آتش افتاده چون پیر ایم
منع و سوسیم از آواز کون و مکان	فارغ از مجادله شمع و دانه ایم
باد در آینه است و دریا خانه خار ما	چون صدق و قور طالب در آینه ایم
هر کسی در عاشقی افشانه کوبید ما	این از کشت و کشتیه و قصه افشانه ایم
فره و آواز مستی خود گشته بر نشان	در هوای مهر خود نشید و رخ جان ایم
نیت این دلشیر را سر و سودای عقل	تا سر زنت تو ز خیر است و دیو ایم

اینها

عاشقانی ز امر کنش مکان ما ده ایم	بدایه محبت در جان ما بود ایم
تنه اول که توت خواند این جویش	صورت و خلق ما و توت بختان ما بود ایم
دانه ای جوئی که دست از آفرینش نیاز	چون نظر کردیم در حقیقت آن ما بود ایم
دانه ای را جیاست و در آن از خلق ما	به نکت تعلیم و توجیه باور ایم
که غنی آنکس غنی در حجاب عیب بود	شستین از فضل کانی کان ما بود ایم
هر چه در مرد و عالم خیر و دیار نیست	ز آنکس است از زمین و آسمان ما بود ایم
عقل مکه بانه پیر و بارگان و سه روح	و آنکس هر چاره ای از این جهان ما بود ایم
عشق یاریم با حسن و رخ پر و جاودان	ز آنکس عاشق ما و معشوق نهان ما بود ایم
ظهور باطن که هست آن عالم ذات و صفات	هر دو اند و همدار بیان ما بود ایم
خلف و ظاهر را کس نخواهد غیر ما	کمان بخت را هر دو عالم سید و نواز ایم
در مکان مایم و برایت ای طالب مکان	چون مکان بی نیازش سیر مکان ما بود ایم
نشان از آن که توت ای عالم صورت و فعل	صورت و معنی ذات مستعان ما بود ایم

در شش و بیست و سی و دو نفر از لاله
سی و ان گشت که ذات خیر و ان ما بود ایم

اینها

دل بهر آن هم بر بیدم میزد	که آتش بخت را عدم علم میزد
ز جام عشق تو بودم خوابسته ام	که آتش بخت را عدم علم میزد
یو یو زلفت تو اشتد از زمان بدم	که آتش بخت را عدم علم میزد
بنو خانه جسم منور بر بنیا	که عشق دوی تو در جان درم میزد
جست و جوی وصال تو من کجا بودم	که در جان تو من قدم میزد
شکر و بده من خلوت خیالی تو بود	فلک منور سر از پرده در عدم میزد
منور ز جبهه سادین ز عقل پنهان بود	که عشق بر رخ جانم نشان میزد
منور ز جامه فطرت با هر کن باری	گشته بود که بر من غمت رقم میزد
کلیم طهر منور از عدم خبر میداد	که جان من از بنیاد تو در عدم میزد
کی شدی ز خطایک نامه علم	که عشق غنوت بران نام میزد
مکونه قلب نسبی جو ز شدی خالص	که نه وصله تراش سکه بودم میزد

اینها

صورت جان من آن روی کواشته ام	چشمه حیوان شراب کوی او دشته ام
که در باطن این روی جان پرور گشت	که ز کجا با ذکر او من میوه اشتد ام
خاک و کبر و خشم و حقیت چون صبا	تا ز قاش طریقت رفت و دشته ام
و قه طامات بر من کوه خوان زاناک من	که بر زدم حاصل این کشت و کوه دشته ام
شستم که جان دشت و گشتم طرب و طشتن	ساکت شستم طریقت شد و شود دشته ام
قصه و اعاده که کوی بهر قران پیش من	رسم شاه بازی و جام و جود دشته ام
جان ز کتاهم بیدار و کوه بکوه شد	بخش ز افلاک آن بکیزه خود دشته ام
و زلفت و خورشید آدم که اهل عشق را	تا که زیت از جوکان و کوه دشته ام
ای که میکوبی که خواهم شد ز عشق او مالک	نستم نه آن من از این معنی کوه دشته ام
چون ز کشته ام از قوه و جاده است	استاده این چو نیکو گشت و شود دشته ام

اینها

ام حق میدارد ما دم فضل لایزلی	به دی مبارکست این زجانب فضل علی
به صانع المجلات مدبر کمال دیدم	کنت که گویم که تورات و المجلات
سماز طرف برقع رخ مجو ما ده بنا	که سرایان مکان خدایم را بفرمای
چه خیال نقش عدم که صورت تو باشد	که شد از رخ تو روشن که تر نقش بر رخ
بحالی حسن غریب نکتم سسایت تو	که تو بخوان که هستی تو حسن و بهای
رسدت که وحدت بر بیز حال خوابان	که توان ما ملکی که جسدش شالی
عدم و ذوال و نقصان بتو ره از آن دارم	که توان بخشد مهری که تنه از راهی
از فراق در دوری نکتم خدایت از آن دور	که جو خلق و روح با شش و زود و
که کمال اگر ترا ند صفتی تو زن ترا د	بنای بگویم که ز فون ترا ز کمالی
بنا خلق عالم رخ غنی ما سوا کن	که بشا و عین بهرین آن بجم و دای
بشیر به صورت تو نشید اندام	در جیل حسن و خلق تو لطیف و
شده اگر چه بهتره هزار ماه باشد	تو قدر وقت افزون ز هزار ماه
بدون غنی بنایم که بوسه به خیال	که در کوه کوه کل و در جوارهای
ز شراب فضل را اندر حدی ده ای کجایی	که تو جام آتباری و تود و و لایزایی

افصل

که ز کثرت اصل که به چیست	جو هر دو که به ستور چیست
عالم جو که به است در باب	با تو گفتم به انکه کو به چیست
نقطه نور ظهور و ابرو است	که ز انت این به چیست
نقطه حاصل میان غلت و نور	بوجود و مضاد و یک چیست
که ز می ساخت و ساز می	در حقیقت به که به خلق چیست
نزد ما سوج و بحر و دیکت	بجز از آب عین مظهر چیست
جام بقی نیست عینی اول	کنت او به این که به چیست
طالع از وجود سر جو و نه	کس که به وجود خود در چیست
که کی را زار و شیار ی	آن به چه می که به چیست
که به این حقیقت انسان	باز و این که به مدد و به چیست

روح محمود را روان بخوان	با این که اصل و فقر چیست
نقش عالم خیال است به بین	ورنه معنی این معور چیست
که کتاب حیات معرفت	عین گو گویم که کوثر چیست
که گویم که مصطفی حقست	باز و ذوال تقار حیدر چیست
نقد اند مظهر عفتست	شکوه و بغیر کافر چیست

افصل

پایان جلوت سرای جانان رفت	ال سر مست به یستان رفت
اقتضای به چه درو بخود	کنت پناه به یار چنان رفت
حق را سدی بی که دم	تو بیکستم این زمان آن رفت
عده باری که هست دریا بش	در پناه عذر نه تو آن رفت
هر که جمعی ز خویش نیرفت	رفت یکجا به ویران رفت
باز جیران و خاکت حیران رفت	رفت از جان هر کس که حیران رفت
نقد اند رفیق سبید شد	با دشامان نه سوی سلطان رفت

افصل

نقد اند مظهر ذات و مناسبت	که صفتش بی نماید کار ذات
عالمی چون وی درین عالم که دید	چیز کرد و نکلناست و اجبات
او او باری و او باقی بخود	عذر جاد و است او را این حیات
او کی و کمر یکی کوید که و	تو کی میگو میگو آن ترنات
نقد اند و شش در دندان به	ز انکه خود در داد باشد اوقات
میکنم علم معانی را بیان	بیا برستم مهرت لالت و خات
سالمایا به که تا به است	بگو سید سیدی در کائنات

افصل

سر سلطنت عشق بر سر اوست	ازین سبک این دار جای سر اوست
چنان خلد ندان مست کین ال	دامد سر مست بوس خمارت
چاکر کینه با خفیت به اسرار	اگر خفا کند تا میل علم اسرار

مخن مگري ز دستار دگر از اسرار	اگر چنانک ترا ميل علم اسرار
رفت مرغ دل ما يادش خبري	مگر بدام سر زلفش گرفتار
خبر ديده ما ديد چشم ما پوشش	بين نور چالش نوران بيار
جا يک صفت از هزار يک است	بين ما نظر يک کن يک کريار
مکن چشم حقارت نظر جلوه	گر جلوه فعل چکيت دگر کار
عارفان برو و شکر نعمه الله	سپاسش منکر سيد جبار

افصح

فرايد و دگر يک است برست	حق چکي که از ان باطل برست
نعمت است شرفي دار دگر او	چون خليل الله همه بهما شکست
لب نهاده بر لب ساقی مدام	رند برست و جام بي بدست
هر جدي پند همه بخوب است	دوست حیدر از ان دور در دست
نظم و نظره و ظاهر و خفیت	صورت و معنی نکر عالی و بدست
تو را مطلق برست ای بار ما	کر مقلیدی برست دست برست
نکته بر گفته سید سیکر	ز یک عاقل نکته کم کمر دست

افصح

آفتابی برستم یزید ال	هر من هرگز نمیکرد زوال
دیده در این کجاستی نا	دید تمشای چال نه مثل ال
گرچه دردی نماید آفتاب	ماه نور او نماید بر خال
کینه علی را درین دریا دارا	نوش کن کر شسته آب زلال
بی غایب سفا هر این	او جمیل دوست سفا و جمال
بزم مستنجم بنی میکن	بی بر از چشم ما قلوب خجال
دنه برستم و باید وین	عاشق و عشق دایم از وصال

افصح

خواجه خورشید و بازمانده بال	رند برست و جام ما بال
خواجه در پیش شد و بال مانده	عرض و مالش رفت مانده بال

گرچه مالش نماند او بایست	لو برو از برای مال منال
مالش خوش بدو ق سیکرد	حال ما با محول الا حوال
تمش غیری خیال اگر شدی	ترو ما باشد آن خیال محال
جام کیستی تا جوئی نکر	بی نماید جمال او بیکال
سید ساقی است و ما برست	باد در جام بجو اس زلال

افصح

خوش باشد کرت باشد فراموش	خراشت خوش بود جانگر باشد ان یکم
اگر دم می خواهی با جامم هم شو	و اگر هم می خواهی بخور خوش با هم
خوابت و ما برست ساقی جامم بود	خبران ما کسی دارد که نوشم جامم
روای در دستان تو در دشت او	بیاد تو کن جامی که در دشت نوشم جامم
خیال من دیو از نو دیده ما بین	کمر ستانده خلوت نشسته مرده خوش با هم
گر ایستاده قدیم تو غن از عشق بیکم	رایت ای فیضی و عینی عین ما غنم
بر دای قتل مرگوان کمرم تو غوریا	وین نموده لعلم فراموش دارم از عالم

افصح

بیهوش با تو مسنور در خوانی	ترا که تنگد جایست در دهر آسای
کشت کشید عمر تو غافل بیست	کجا می تو بساطی که غرق غرق آسای
تراست شکلی شکل بدین جهان کجا	کاسیر غلکی و بادین و آسای
ترا که ترش تو فاکت ترست از خود	کنون که ساکن ترش سوز و آسای
خاتم امن تو از حیت کانه رین	بخسته غافل و در ره کردار سیلا سبای
تو سر جفت زخمو بین خود بین	هر دو دست هر دو دست سینه در آسای
مگر گفته آمد بگوئی تو غافل نیست	تراست سوز و عالم اگر تو در آسای
تو در راه سعادت ترا بان عالم	و او بر ز نشین چراغ آسای

افصح

اگر دل از غم دنیا جدا شوی	نشانده پیش پیان بجا تو ای کرد
و اگر آب بر داشت بر او در پیشی	مگر در دشت دل را سزا خا تو کرد

در دن بحر صفا انگر نه آن کمر بی	که قدر و قیمت خود را به توالی کرد
کمی که در غم عشق سوزد و در غم	بدر دوا و غم دل را دوا توالی کرد
چو در ناز روی با خضوع و شبنمی	توبه و وار و کوی ادا توالی کرد
و در حجب فکر سر بر نه و بر سر را	که شش تنه بجا را قضا توالی کرد
متران فلک اقداس کند بنو	اگر به پیر تا اقداس توالی کرد
ز غار چون و چرا آن زمان که در کرد	بیاض گلشن و سلس چو اتوالی کرد
ز شرفات موس که بر بون نهی کامی	ز دل در غم که هر یک توالی کرد
بتر که شتر سلی که توانی کرد	شام خویش بر و ان خلا توالی کرد
در عارفان به از خلق و کوشه کن	مگر که خود را از خلق و اتوالی کرد
ولیکن این صند و روان جلا	تو نازنین جانی که توالی کرد
بدین صفت که تو در بند چاه و	حکونه روی دل اندر خداوند کرد
نور و باطل را در و تو ایست	نه رنگ روی جات را تا توالی کرد
چو تو خدمت آن بادشاه می کنی	که بادشاه از آن بادشاه توالی کرد
الو تو جنس مای و جنس راغ	زبان تو میل میوی به اتوالی کرد
مای سایه دولت چو شمس تبریز	مگر که در بر آن شاه جاتوالی کرد
خوش است مقام شمس تبریز	که تا بیاض خود کیمیا توالی کرد

افسانه

باز غم نیار غم باری هم باز	چون راه روی باری را می که تاده
شبه نفس باری که به نظر ازان	از جمیع مکش خود را استیغرا کن
آدم ز جبریان شد عالم ز جبریان شد	تا جسم نمی گاهد باری نشود
تا شمع نمیکوید آن شعله غی خنده	چون بود که طوفان شد ز استیغرا
خوبه ملک بکزی بر روی امیر کن	کاه تو جود باری شد بر سر کردن
از نفس جود و اشوا مار به شود و	عالی شود به سر که تا خوش نشود
شمس تبریز از جود تو بکزی	مگر بیای این سو بواز نواز

افسانه

خون آن چشم که از یاد حق کریان	خون آن دل که بوند و دستان
خون و فرخنده با و اسال و ماه و در و	بر دل عارف که سر حوض را کان
معرفت و آمدنی بسیار می بینم و یک	چون معنی بکری دعوتش می بران
هر که در اندیشه حالت او عارف	عارف آن باشد که در اندیشه اریان
هر که از قرمان تا به سر می عارف	عارف آن باشد که او در امر و فرمان
هر که سالی یکی قربان کند عارف	عارف آن باشد که مردم نفس او قربان
باغ و جهان دل عارف که درستان	باغ و دستان ارام دل و دستان
ازین چنین شخصی که میگویم که باشد	او بکشی در میان کشته پیمان
که به عارف سکین نکر یکس	آسمان و زمین بر هر که او گریان
باید آن ساد که از خاک که سر بر	در ساطع جود شمس قمر تابان
خوبه کتی بایره از معانی این سخن	هر که حق را دوست دارد و نور و پیمان

مرکب سلطان العارفین فی مخرج الطریقین بنده حسینی قریب

ای از جلال تو که رضا و کمال خط	امر تو در خطایم تو بودی غلط
با ملکوت قدرتت جوهر عقلی که در	بلجیوت عزت مرکز روح که خط
عارف ذات خود تو بیست کمالی	چون دم معرفت مذکوری در خط
دانش تو بعد تو دیده بود و در	فات تو بیان با کمال خط
مست زده خود بیست خیالات	حرف و زبان سوط و لک غلط
بنده حسینی از قدرم بنات تو گفت	ورنه بیان بعد تو کس کند خط

والتصافق حق

مرکز عجب عشق تو نشسته بباله	مشیت کی شود لب خاله روح کلاه
تانت غلغل در لکونش آفکند	چون سخن پراورد از شوق ناله
خو ده هزار عالمی شست و زنگ	در نظر شکستگان چسب کی بفاله
خواج زهر برست و لغو زهر که چشم	عاشق مست فارغ از سود زهر فاله
پور حسین دل در پیش ما سوی حق	جو کله ساری حیرانیت بجز خاله

و روح رفته

اسرار حقیقت را کی شرح و بیان شد	آنکس شود محرم و کام و زبان شد
محرم طبیعت را ازین دایره بیرون شد	در محرم محیط آخرت و بیرون شد
انگوشی فاد از عمت آزادی	میدان که حیات او و حیات جان شد
غافل کند او را باز لهجه و دنیا	کز شیبی هستی که سود و زبان شد
فارغ ز قبول و آواز زبیکه بید	با محرم عالم خوش و زخود بیغان شد
در محرم سران را با سر شود و چاره	تا چشم دولت مردم در غیر عیان شد
این نکته حسینی را از نور حق آمد	هر چند خلاق بر آمد کوه کمان شد

و لطف موقر

در جمع پاکان مسدود محض نکند	در بیم دره نوبشای هر غیر نکند
در مذبح قلعه رحمت و کرم بر نکند	در خلوت سبحان الان حسد نکند

بنده حسینی از قدرم بنات تو گفت

در بر تو حسناش از چشم جان کردن
چون آنکه بد و او قرانی کند خود را
کود درین غلغله و در کمال حیرتی

و التواضع

پایا که مرا طاعت خدای نیست	بچیز که چشم مرا بی تو و شای نیست
عجب بد که بیکانه کشم از عالم	عجب نرا که مرا با تو شای نیست
مزان و سوا تو کشم جوهر و سواد	روی هم جوهرت کین سخن و سواد نیست
بگویم از غم تو روز و شب و لیل	که آب چشم مرا بر دلت سواد نیست
هم بلب و بت خانی تو یک لفظ	لجاء و دم که در عشق تمام ربای نیست
قله ری و خرابانی از تو شدم	حدیث عشق تو دیدم کرباسی نیست
حسینی از در محبت کدای تو شدم	صبر سلطنتی بهتر از کدای نیست

و التواضع

ای در محراب صبر و حرارت و کمال	وز دار و ملک معنی آواره شیده
می بیند هرگز از عالم حقیقت	رنجی ز سر را دی و بخود شکر کشیده
در جوهر شکرهای کشف و حقیقت	وز در در دهان که برده شکر کشیده
دقق و سماع و وجودت بی حجاب	ای و جوهرم بیدر زده خود کشیده
از نهان تا بیانی با بالغ اندرین	پیری طلب کن آخر ای طفل کشیده
اتحاد که شیر مردان و جدا ز سماع	روح القدس ز غیرت مرغیت بریده
سوال آن عزیزان در وصف حقایق	کم کو سخن حسینی بخبری شاییده

و التواضع

ای حسن تو در ملکوت صورت صوفی	در دافه اندام من المکرم بدوی
الحاکم رسد بوی تو چقا که نماند	یکباره از سجاده بشیر دردت شوی
ما هر دو چنان مرقوم عشق تو کردیم	در دل تو آنکه سخن دینی و عشقی
شغل تمام من سیه علم و عقلت	در سینه من چون طلب حرم بیدی
چقا که کدای تو کفی تو کنند	یک ذره غمت ما بید ملکوت دینی

ای شمع جو برسته پروانه زدی نعم
مکنده کجان دادنی او پیش تو ای
وصله تو شد قدم حبیبی حقیقی کرد
از تو نگارم برده دیده اعین

در ایضا

از کشتن حضرت ساجد را به خیر
از مجلس خانه صوفیه مراد آید خیر
جنان در عالم وحده جان کینا از حق
که وقت کشتن از خوش حاله خیر
بکسری در مجلس قدم جوی صافی
سیم زلف بشیر کش مکن کاه بر خیر
نه بر دست وی با محال آن محبت
قدم باید که از اول مال جواد بر خیر
جود و انصاف حق با نگرانی
اگر بود مست مردم ز فقر چاه بر خیر
به حق در شمع نیاید و احوال حق را
اگر بر سیاه نور پیش ماه بر خیر
حسینی نهادن حق بختی شود حاصل
لحا که در آن مرکز بر کاه بر خیر

در ایضا

ای شمس و ملک جان چه گویت
ایفا تو یی لب این جان چه گویت
طبع از پان حد تو که چه گویت
عقل از کمال سن تو چه گویت
عشق و ملک ز تو که تو که تو
در شکلی قابل لبان چه گویت
اثبات مکن با چه آید ز تنی مست
چرا تو که تو که تو که تو که تو
اشقه تو عارف و طای چه گویت
سرگشته تو که تو که تو که تو که تو
با تو که عجب کمال حدت ایزدیم
جون بر تن طاعت عصیان چه گویت
باین زبان حدیث تو توان چه گویت
دیدی بی بر از هر جوان چه گویت
اینکه بخاتم آیت خود تو عقل کشت
دم در کشتن حق سببی نادان چه گویت

در ایضا

ای که بر تمامه وصف تو هم دان
هم تو درون و بیرون تو هم تو هم تو
انقدر تو نیم شب و نرس از کین
بی عیب ذات بلکت و از ملک تو
هم در تو زوایای هستی چنانکه گیتی
انجاد راز سستی هر که که که که
بودی چنانکه باشی باش چنانکه گیتی
خست نیست مالک کین کین کین

در بند تو دو عالم تو یی نیاز کین
مگر سر نه خیز خود کو بد در منت
ملک بخت آری بخت و بخت
زان بخت نماند کو یی تو یی بخت
مان ای سستی آرزو زلف مغال
بخت ای بخت معنی از جد حق بختی

در ایضا

حق آنکه تو یی رحمت نمای عجز را
که هر کتا که کردم بلفظ در گذران
برات رحمت از کجی که گناه تویت
حوالت از در خویشم مکن برین و بران
بنای نظر که گویای بدین شکست
بینی که بر در فضیلت چگونه اندام
عنایت تو مرا س بود زلف خلوت
دین خرابه فانی که هست و گذران
تو برده و من سبکیز مدد که مشورت
بوضع صادق از دست خوش خایه
چراست از در لطف تو یی نیاز کین
جسود کوشش استاد و مشایران
زشت و نام حسینی با فعل تو بس
چاک اگر همه عالم براندم تو مران

در ایضا

ای شده نور از لیل تو تو تو تو
ای که مراد مخبر خبر تو بود هیچ کس
ای قدم مبارکت تاج سر من تران
زهر قافله تو یی دیده بهیچ کس
بانه شاد و لیسای تو یی گناه تو کس
بانه شاد و لیسای تو یی گناه تو کس
تو شدم می بر روی سرو با طهرت
روح عالمین تو یی دست غیاث تو کس
خلعت رحمت از دست تو تو تو تو
هیچ تفاوتی بود بختی بختی

در ایضا

ای حضرت منزله ارطاعت و عالم
از جم و حبس فارغ و بوجوه و عوالم
آرزو جانان ایوان عرش عالی
و نصیب جلالت دشت فدا کین
شاه خرد و واسطه فی خفا کین
بر نظم و بیاض کشت از بافته کین
مهرای سرو روان با قدرت بوجه
دهای هزار در زلف لطف تو کین
دینم صیقلی که جفا صان در کین
ساقی رحمت تو داده قدم دوا کین
آن ساکنان در روان خوش طبع کین
آن عاقلان شیدا ان حاضران کین
یار یار بر سر تر یار یار یار یار
یار یار بر سر تر یار یار یار یار

کوه خشن خود بشاخی شام
از کوه معانی پر بار دامن را
اندر مرا حاکم باغ و شام
چون دستگیر لطف تو عاصیان
یارب زهر که جلد تو بر کجی
قادر کنش ز جلدش باز شرار حیم

و لایضا

ای وصف ذات پاکت در حیز میان
در هر که خیر بود تو بی نقصان
خداوند تو در دل کشیده بشو
ای ذات قدرت بیرون نه و درون
در دیت از تو دره لایق در داد و
حرفیت تو شست بر خنجه حقیقه
حلیت همان که بند از روی عقل نیست

و لایضا

بار بار زنده هستی آنچه انی در کلام
هر چه تقدیر تو آید آن پیری و دیر
در عصیان ما را چون بینی بر کن
آنچه از من در وجود آمد جزایا عقوبت
مستحقان من از پنداری پاک
ناسنای که در و در کوه قنقاری
مزان کوه که سعدی در مقام خویش

و لایضا

ای شحات لطف تو نافه کاشی هر کجی
که در چراغ فضل تو راه نماید از کرم
انکس که با معون عقل و دیدش
نیست بدون زحمتش از کرم

خواه بیا بروی خواه در شام
نیت ز رویش که علت بعد تو
باز جمال که یوه یا ز حضور و غیبت
مرفس از میان جان حد تو میکند

و لایضا

شروان ز آب عذرا نشی بر خند
رایت عت و رای کاینات فر خند
در میان محبت خیمه عزت تو
ای پادشاه که قیامت در محبت
جلیلی آسایش از شوق نام تو
تا نیاید در حصار لطفش از باغ تو
دست محبت تو بشو که بهول الله تو
بعد دعا ملین آن سیر و سیران تو
شماری که برای جنت اند تو
حادثان کوی شمع از نام او بر تو نام
در مقام قایم سیر از برای حدتش
مقتدای ره را و لیس و احقرین
که حاتم لیس است که شمع از تو
بر طبع چون صدق است از انوار تو

و لایضا

شوای پیر و مطرب با روش و جفا
تور و وی مجاز و کوه مستز حقیقه
طلوع رانی خفته بخاک حرام
جوانی عتیقه طلوع کرد ز حیات
مهاد بخوشی بسته مهاد و نه

از تقاضای مهرت جنت برت
غفلت هیچ مدبری کوشش هیچ
پی تو که لایق شوقه نامه تو واطلی
خوشتر ازین ناز که بر سر شام

مرحور در خلوت جان بزم دیگر خند
پایگاه خلعت از ایوان اخضر خند
تو شمعان از دوا الله واکبر خند
چون ز شمع عیدستان قلند خند
شکری که بخت از یکدفعه خند
میخ آله ماسد سکندر خند
مرد و عالم را یک لحظه محبت خند
خنده که خاک کوشش از حق خند
سکاتان هر چه را که جوق شک خند
لبلائی باغ عشق از یاد او بر خند
مقت عالمش را ایوان و منظر خند
مهری که کوشش و زحمت خند
اوله آخره داد او بیت خند
آدمیان هر دو شمشیر خند

سیرت و لیکن بدست ملک نهایی
تو پای بسته صبرت بخاری نهایی
تو دل خنده زهری ازین لطیفه
فلک بکام تو لوده بکس خراجه تو ای
تو اندر آیت عشق نهان تو ای

ترا با کس گفت تو با خلق و مناسبت هم خزینه قارون و دوروز و راحت ترا که ز هستی مانع نفع و قانی مرا از خد ملکوت قنار ساجه ملک نوشم دولت عشق و در خوار و قانی حسینیا چه رسید که برده باز نشاند	مرا کیم بقوت قناعت و حسن حالی ره بقوت و موسی عصا بدست و شانی مرا بریده ز مستی طبع ناشی و قانی مرا از کوه کد شستم تو پای بندگی مرا از خرابه باقی مراست کوه کانی مرا از نیم کوشیدنی تو قانی و قانی
---	---

و لایق

کر پیا به پیش پیغمبر ای که از پیشان ایا که از دل و صبر چه می پرستی خیر سود دل پنهان توان کردن و لی در عدم با من قدری که عشق چاقه دست و آرد در دل عشق از خون کینی کوسر بیز	سجده شکر آورم معبود را چون نصیحت میکنی محمود را کی توان خا ذن نشان تا بود را چون نهان دارم دم چون دود را زود نقد و نسیه موجود را مرا به یمن زبان و صود را قیمت از آتش فزاید خود را
---	--

و لایق

اصوح ای دل که ساقی یار ما نبرد شکر و آواز از آذکون سکنان در شمع از آتش ما جود در بار عشق نسبت ایم که حسینی لاف پی معنی زند	جان جانها محرم اسرار ما نیستی و پاک بازی کار ما هر چه غیر او هر دشوار ما نغمه هر چه در طرب در بار ما خود کوا چاله گفتار ما
--	--

و لایق

پایان روی میخانه پینه هم از طغان و مان آواره پایی هم چون مدبر بر اسیر سلطان در آن مجلس نهاد شعاع معنی	حرب طای عاشق میخانه پینه هم از خون شکر نیکانه پینه هم چون کعبه در روزانه پینه دلستان برو پروانه پینه
--	---

نغمه بجهت دوران مترل قدم حسینی آفرین ذکر سیرتار ز یکد دوی هزاران است پیل	تقوید کالجاردی خود را نه پینه و لکن تار و مردانه پینه حسین بر شمشیر مستانه پینه
--	---

و لایق

مقامی کان و رای کفر و دست قدم در راه او مردانه می زن زوش در ره تو جید یک نکل بر کبی شو که یکی بر نکر یی جو یک رنگ ای از خم خانه عشق قدم در نه اگر در فقر مردی حسینی با غم و در دست جاصل	چه جای غافلانی تا زین است که شاه شاه غنایت در کین است که شرط در ره روان حق چنین است حدیث فقر در معنی همین است سواد الوجه فی الدارین این است که دایم در شش دولت زهرین است از انشع نام مرد راه پین است
---	--

و لایق

حیث که حال ما می پرستی کشت و کوفت با غم تو مرا یاد پرستی و وفادار است مهر تو هر چه خواست با من کرد از حسینی چه در وجود آمد	چه رسیدت جلالی پرستی صورت ما چه جلالی پرستی چون نادری و وفا می پرستی از برای خدا می پرستی حیث جبرم و خطای می پرستی
--	--

و لایق

مذهب عشاق پی معنی طلب حلقه مهره آن صاحب در را قصه دنیا و دین از من پرس وصل جانان باندت از جان کو طاعت از هر طمع شرک غنی دخبت و تاویلهای عاریت اینها ملای کش کافرت	مهر و راضعت میق معنی طلب در میان کفر و ایمان می طلب از دل بچون شمع لیلی طلب آخرت خواص مکن دنیا طلب یا خدا با ش با عقی طلب کردم از جانان رهی تقوی طلب باق حسینی بخشش از مولی طلب
---	---

و در ایضا

وصال آشنایان در جنایت	نمایان بی نهایت
ز خود بیکانه شوکان آشنایی	اک خواهر طرب و آشنایی
که ذل قدر عجز با ذلت	بکیر از کبیای هفت خطی
که جاء او کدای در کدایت	ببر از جاه دنیا کو ترا
چه میداند که بیرون درویش	بزنان هر که عمر خود کدایت
مگر مری که او مرده است	حیاطی داد بر ده پای در کل
که آن کفایت کن خضر عطاء	حسینی بی نوا شود در ره دو

و در ایضا

کز طاعت خشک هیچ نباید	در عشق دی شکست باید
بذات تو شش چند باید	مشت همه ناز و دروز
دعوی شش کنی نشاید	تا نسید و نقد خود سنوزی
کنی قفس کمران چنین کشاید	ایستی خوشی را بر بند
تا نامه عشق از سر آید	فری باید ز کون آید
مستوه جمال کی نماید	تا یکسر مو محاب باقی
تا جذبه حق ترا رباید	در راه بیکانه نشو حسی

و در ایضا

اخذ ذال ام ورد افوز ذال ام	حبیب القبله ادری اشک ام
الا یا حبیب ایل لنا من وصلک قلید	الا یحبذ ایلوم لنا من وصلک حمید
وان قاربتک وصلنا فلا یحک قید	ایق نارتک محو اقال غیر کسب غیل
یعنی الله ملحقنا و لکن غایتنا الله	صوفی الله قد همت یقین یلنا جفا
الارض علی قلب حزین امیر امیر	الم نظر الی صبت لعدو همیر
و ما قری فی الاحیاء الا الذکر الذکر	کمی باید آدم از وصل و کمی باید از محن
دلا حیرانم از کار است آهنا قلبی	شامی تریم از حالت این شخص الم

کهن با دل بر کفتم که ای صبر باولی	کهن از صبر می رسد انقلب
زنان لا یواقنی حیات انصاف	خیال ایضا بقی فلا وصل فلا عهد
احق الحب والا شجار قد ظلم قد	و من دمی علی الخدین تجری دام الله
درین عهدا حسنی با کفر بار بار	آمدن الطبع ام یحیی هذا البشر ام

من کلام العاشق الموحّد الحق شیخ ابو عبد الله الانصاری

چرخیده که وقت شد از شمع که عقیقه	نقش اند که او در کم سخن علقه
اشتر من تا خوشی بر بندد کشتی	ای که هر یکش می گوشت جو عقیقه
شهر برت و خیر و مر جا کنت و شوم	مخوشند شور و شر آتش او جو عقیقه
که بگرش و دافکی مست که کز نام	در روز شرح باوری لغوره و در تلف کز
کار و دم ز دست شدی خود می پرست	ناخلفی که مست شدی خود شخلف کز
بر شست و رخسار او لیکن کز	است کن جو قافله روی بنان طرف کز
آن بری و لولم که طبعه شکار ما	تن بر شست او دیده جان چو کز
باری از نیا ذکان از حسن و کمال	تا کز آن دلیل را تا نصیب کز
آن سم و قریب تو با به کام و عیش کز	امروز و دیروز و دعوی اعف کز
بر عقیات حضرتش مرغ و قوف نام	کیت که از صوفی مرغ و قوف کز
طرب من از نیا جان از غزل از ناله	تا دل و جان خوش را بر سران و قوف کز

کبار شوی من و کز حد تو یار ام	و در ناکه کز داری و زیت بکار ام
ای پرده غار خود و اندامم مار خود	طاعه خود باقی مشغول بکار ام
من و تویت بیدارم کز بهر بحر خزان	در غلظت شب بود با نور بناد ام
و دم تو را و دین زور که کز دید	باجه و حکم کردم با کرد و عیار ام
در دم بدانی تو منظم کز این	روزم کی می کردی و عهد ام
سلطان جمال ایم و جده و ناله ام	تا کاه با ام و ناکاه با ام
کعبه در اندازی و جسم بروی نازی	در رسم نعلبان کردم درود تو ناله ام

در نظره خوابان آن دود تماشا کن
سر حیدر اعدا دم ز آرم و در با دم
که نام و لقب جویم تا برین جا
بی چویم و بی چندم هر چه دم قدم
کاه از پی یکدیگر یکی با نظر و با چشم
آنت قدری من کر غیر نماند کس
با جلد درین آیم خستنده در خوابم
تا حدی که در خوابم را و حدی او زدم

اصحاح

آمد ام که صفای صفه باز کنم
روی پیش آورم بیو خد آورم
غزل و سبیل را و دیو کس سپاه شد
شهر خطیب گفت را منیر خطیب
ناحب دیرا که مراد به تکلیف ادهد
بعد مصاف یک شب با هم قلم و میند
من کنار و یکدیگر تا جویم افی کین
با سحر ای خود عیش که عمار خود
کو بر باد خویش ترای را طبع کند
ای که عیار او من کرد باره از شرم
که چه سرود آن پس این هر دو در
سخن روز و حیدر را سبیل که بر او حد

اصحاح

بر حیرم و دهن دار و دلوله اندازم
از کای سلامت را بر باد دهم زمر
که دام نمد غول دره که در کوفت

آن با تو صافی دار شیشه جان برینم
یا زلف سبیل را در بند کتک لیلی
از خال سیاه او بروام زدم برسی
که چرخ چون جوی زانده که جدم
بر دوست بر تو یکی نهاده ام چندان
گوستم طالب تا وقت سخن گفتن
پرورده عشق مرا میاد دل با دل
از چشم این مرغی یک چشم ز جاد
جوق او حدی را میستی سر بر کتی
سر خط من می دیوان قوی دل با

اصحاح

آن دل که ما بود و تو دیدی شکوه
و آن دیده در بارش زار و غم
و آن سینه آتش که در آخر پیش
اسباب دل و دین مرا شکست
من را زب خود ز چه پوشم که برین مع
که حق طلبند از من و سوخت ایشان
یا او بود که ما نکردم و ما زدن
کویند سبیل صبر کن از یار و نهارم
یا او حدی را میستی سر بر کتی

اصحاح

بر دوستان از طاعت و طاعت
که در میان است با دل یکدیگر
و این جهان را در دوزخ و دوزخ
از حرف و شک و دشمنی از دین

چیت پا و حیدر باغ پیش آتش زده
م جو منش مست کن زود بر طبل و منده
تا که زنده بماند با حیدر و منده
صد نماند که رفت حیدر الف یک چشمه

آن کن این گروه راه بجای نبرد
 سیر ندارند وین با خود آنان
 ای بحیثیت کسی دم دهد و دانه
 کدلت آلوده شد بدو سیفاته ای
 زانکه رعایت کنی که روی باد او
 خواهد بخواب اندرست یا شتران
 این حق قوی اندر معنی و بی
 پس بدو دوسر خانه سینه کرده
 هست شفا و قدر که در کمر بسته
 با همه دستان بی پس لک زده
 از نفس او حدی که مرایان طلب

و اما

عشق بی علت ترجیح دوستی با او بود
 چیت پیش آید آن کام در سخن خوش
 قدر خردی دوستی بی سبب کی
 بار که کشت زداست که چه سیر بود
 کردل اندر کافری بنده و آن ای نادر
 در میان پاک مهر و زنی کو میباش
 جذب معنای پس بر کافری خوش
 از برای عاشقانست آن غنچه و آن
 او حدی از گروهی انکار و سخن از

و اما

هر کس گشت یا هر کس گشت حبیب
 در کشید این کار سبب از اشط
 باز تو در وفا خاسته ایم ای صنف
 اصل فطرت شد دعا ای طاهر و طیب
 این نظری بی سبب که در حق و رب
 نیچون آن که عاشق تویم و

بیت زخمان عشق زخمان و
 ابروی محراب و رشک سوختن
 ز کبرش خویش را در بطح و صلت
 چاره بخیر صبریت کانی رخ آرا
 خولم بود و صلح و دوستی خولم بود
 دل منه ای او حدی زانکه بشیران

و اما

مرا بحال نباشد که بار او باشم
 اگر بود و حریفش ز کیم یکم بوی
 بوی خاک برده رشاقه ام بدان آید
 زخون دیده کنایم برست و زخم
 کانی بر کتم زلفت نیست کمر
 مرا بر زرد و زرد و زرد و زرد
 و بای خوشی که در دام بدان سودا
 کفن سیاه کم زود مرگ نا بادی
 کجا با وحدی امید در توانم بست

و اما

ای دل من ای دل من ای دل من
 آذیت آری بر کیم ز قصد گشت
 آذیت آری بر کیم ز قصد گشت
 کز آن ملک که زرقانان در
 جانی که در اغوش فلک دیکار زند
 باندی بوی که ای بی صبر کن
 بعقب و در حجاب و بی صبر کن
 ای در بلا ننگه دلم را تا ز خطا

روزی بدست ما دشانی بارسان
از سودا و حدی حذر کن که وقتها
زنان نلف غیری که خجل شد و از
سلطان زیاده بگویند فقیه از

و اما قصه

هم زمره و سلطان مهر و رفته
نخستین دشت جان من کشید بخت
کزنده و دوشبانی بمان طالع حد
ز سر کشی فرصت که منیر است کادیت
نکاح بدین ماحوره تو توان دید
فغان این محرم و تیروزه عشق
شیشه ام عهد را کرده زیندا ناز
تم بدست ستم پرور من دیده
خوشا کسی که دامنش بخت رسیده
غلام طالع ام که بر کزنده شست
تو سرکش که خود ستم کشیده
مگر بر اسطه آنکه دیده دیده است
زدست غمزه ترک کان کشیده
جز او حدی که غلام درم خردید

و اما قصه

تو آفتاب و خلقت جو سایه بر اثرند
جو تیر غمزه زنی در برابر نامارح
غم تو قوت دل خوشی ساختی جان
غدا را قافله مرگشته شد در جاده
جوی آنکه به بیتند سایه تو زود
جود او تو نیاید بدست درون
اگر تو ضد دل او حدی کنی دل
کن استان تو چون سایه در غم گذرد
جو تیغ قشنگی در مقابلش برید
که کردی بوی تو خون تو شیرین
بنان امید که راهی عجب تو رید
جو سایه کوی کوی و بویاد در
بغیر آنکه ز بیانی خوشتر حد
سزد که جان بفرود شد و هوای

و اما قصه

فاش گفت آن ماجرا که در دین
دعوت تا احوال من کشید و حد
جون مرا خلکوش منی از کیشایی
قالب و قلم حیاتی و خیالی شست
ما یقه او مار دل و دل با جان بخت
من که از دشمن من کوی نامک کن
به سر کشد آن که تو من بکشیدم
خود حدی کشی بود آن که تو کشیدم
ناله ای سهراب اندر من بکشیدم
خود غام به جوی من بکشیدم
مهد او جان جازاد و در
ماجرای دوست ما ز تو من بکشیدم

او حدی که دوست من کشید و شمشیر
کوزن که حد شمشیرش کوی کشیدم

و اما قصه

پشگاه بقول از چه کم دین را هم
کم کند جفام جو پیمان باری
دام زهر شمشیر زره کم نکند
اکو آب و صاف طلع کم غری
بیا سینه زهر شمشیران بخشود
طبع حلقه مهرش کشیده ام کرد
اگر تو حدی سرفروای او حدی در
هنوز دولت آن استاد میوام
از این مست پیر و زنی کام
اگر نظیره بکند هم جویای
من این طلع بکشند که حال در کام
بکش و دست ما نایب است
جس و سر که جدا میکند با کرام
مرا بهل که گرفتار همسر آن مام

و اما قصه

مشت و خلق تو دیدار من کشید
از غم روی من ایضا که جو یوسف جانی
جزی از عشق که در زلف با تو بانی
جو به منی تو هم از غایت تیکو خواهی
پیش ما شرفک را موس و بانی
الحد حسی که معشوقه ما حاکمی
او حدی پس که در شست و جوی

و اما قصه

میجاء را بکش و کامر و زخمور اندم
شهر فیکه ششم شش و کشا شتم
بوم فندی تو از اندیشه کشی تو
ز کاه و در بیکه من از بیکه کشی
بازم جفا کشی من کی سیکه من کی کشی
مرجند من کی تو شامی من
زیرا که تو من اندیشه من کی سیکه من کی کشی
تو دیک من جوامی که من کی کشی
خود را جوامی که من کی کشی
من کی کشی تو من کی کشی
که حضرت آن شاه را خط و دست
امرو ز منی من کی کشی تو من کی کشی
کی من کی کشی تو من کی کشی
زیرا که تو من اندیشه من کی سیکه من کی کشی

یا آنکه کدی تمام صحت آب و کلم
 در پیش این خانم ده آب میزنایم مده
 با او دوم در برین نیا نیایم در کت
 خواهم در هر سی روز یک بار این آب را
 برینم از ماهی حینان آنا و آنا و آنا
 چون او جوی در کوی فلان میبینم

و لایضا

تیت عسل و دوت میله شش
 دشمن از دستم گریان کنی بدر
 از در می کانه شده ماهی چین
 کس نخواهم که گردد کرد او
 آمد مرا خود بپوشه سنگ را
 عقیق طلای عقیق که جمع آورند
 آنکه جیز کردن کشی یا من نکرد
 که بپوشد بر منش فل عقیقیت
 امیدی یا بدست من کنی اگر

و لایضا

سرددم بر طبع آسان شود
 نوش جانم داده آن سوختی شدت
 پس بگویشم که کوم حال خواهم
 عشق را مام عشقی داد که حبست
 از دلیلی از دره داناوان شدت
 جان پیاد دوت میرفت از شش
 از فراق اندیش میکرده دل

باز در وصل بود اما چه سوخت
 کان پشنگ بر سپهر پیمان بخت

و لایضا

گر کسی در عشق می بیند
 بی دلی که میکند جای نظر
 با دم صاحبی لان بازی کن
 که بنا گذر خسته معذور دار
 آنکه سستی می دهد در راه ما
 عشق را آنکه سپهر سازد ز غفل
 که کند زنده ی نظر بازی دوت
 حینا ایند و آن بت خود گفت
 یکدم از خاطر فراموش شد
 او بعدی را که چنان رسم بهما
 شتر می بیند آنکه که جلیت

و لایضا

کردم اندیشه تا کون باری
 که در بر قبول آن حضرت
 من چنانم ز شرم بارگشا
 دیدن بسیار لطیفه ناکش
 گشت این مجامع از نهی را
 عیث این عروان بکارت دهر
 صد معنی داشت آن سر
 عاقبت خواهی از جمل آن کزنی
 مکن آنکه محسوس طلب
 سبب آنکه باید دید
 جام کنی ناز طاهر است

و لایضا

بر نیاند ز دست من کاری
 بر تنی با شوق کز داری
 که نظر بر نیکنم باری
 شکر آن اندکی بسیاری
 که کسی چند کرد مرده ای
 بخیر روزی و چار دیواری
 که بود پای بند دستار ای
 توبه عمل و کوشه غار ای
 که تیر زده جبران یاری
 که کرد از قدم دود خار ای
 که دوازده جبهی زنگاری

این حرفی زان حرفان بود که
 در وجودت نهفته کنی هست
 راست بر سر خراب آباد
 طاعت و معصیت که می بینی
 بحقیقت سعادت آن باشد
 ای که بر ستاره دولت
 او خدی را با لطف خود میواری
 چند برسی که احتیاجی نیست
 چند شود که ز جامه خانه خود
 که در کینه عدل دادیم
 چه بگذر کناه هم چون ما

الف

تا که با زبان را چه خانا و چه
 جامه گاه از حرف کنی گاهی کمبود
 آخرت دندان تن خواهر شدن
 که تواند را بدین خواهی شست
 چون بخاهی دم کردن زان چه بود
 چوب کوبی در دندان ز مهر
 عیب ستان کم کی در مجلس ای
 با ده خوندن در میان ظلم بود
 او خدی را با زبان از دیگران

الف

مهر و مبین حرف دینیه
 هر چه از پیش الف شد دعا
 هیچ ندارد الف عاشقان

این الف شد حرفی بود
 چون بهم آمد الفی دست شد
 پیش الف بس که قنادم جواب
 ها جو شود باست چه باشد الف
 بود زدم پای الف را و ای
 میواری چون که بخت نام وصل
 زین شد و لی با ده من
 زان خط و زان خط نشان کنی
 با سپرم در حرکت که کشید
 چون الف از شش کشید
 که غلام الف هم جو
 چون الف صد شصت او جدیت

الف

در بخت از میان این شش
 جمله کسرت آن زمان این شو
 با ده خواهر شدن نشان این شو
 تا نه بندی بر میان این شو
 در در راهت مان این شو
 از خلاف هر مان این شو
 از عفو ران و آن این شو
 عاقبتی خود را بدان این شو
 از هوا و از هوا این شو
 از حریفان نشان این شو
 بر نگردد از زبان این شو

الف

ازین تر کس و کله غم دورم بده	و زین عود و شکر بخورم بده
جو پاره چشمم علامه کن	جو خشمم مهرم سرورم بده
پس این اسطارد بفرده او دی	ذکر و عده دیرو دورم بده
نالهت تو در جمع منیت	به نامم در اخلت و نورم بده
اگر لایق برده بر افکن	نشا و شمشیرم جورم بده
ذخیره حاصل بحیرت	جذای ترا کج و حقورم بده
مرا چون تو توان خود بده	قدحی تو ای زبورم بده
شراب خمر من از دست بده	جز این یک شراب بطورم بده
ازین آرزو تا که مرده ام	دل سخت و تن صبورم بده
جوک ستاخ شد در سخن او بده	و نقت میرا و ره بطورم بده

و الف

بایره دخیلتر نام بده	یا محال و ناله آم بده
از دماش چون بی یارم نشان	بوسه دای روی جون نام بده
نشسته و چاه و خندان تو کشد	جان من از آن چاهم بده
عزیز من در حیرت از تو بده	قریب خاصان در کام بده
فکش میکفتی ز من چری بخوار	بوسه از آن فعل دلخوار بده
مجداز من خواستی کبر تر است	از تو من زنا بچه بخوار بده
چنینا از خود بخواب من فرست	یاد بی پند نام آگاه بده
کج و صفت هم دین و بیاهانت	آن خیانت منی تا بکاه بده
بریب الطاف از تو چون او بده	شاه میخوام بر رخ شاه بده

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
و الصلوة علی محمد و آله

پروین دودید یار من خلوت که شود	خود را بشکل جلایم بخورم بده
در هر که بگریزد درو عین خود بدید	چون جمله ما به دیک خود آورد در روح
اسد خورشید با بزمایان زبانش	کشای خورشید با بزمایان زبانش
در میانگاه که در همه از آن منزه است	در خود نگاه کرد هر چند یکی بود
یکی نکته کشاید و یکی بی شیند	یکه اندکشت دوتی لیلی بود
خود را بسوی خود بخورده یار جلوه کرد	یکی بود هیچ نودی که آن بود
از دست پستی همه عالم خلاص افت	تا یار در حیرت آن در کج نهاد خود
کس در حیرت نماند که یار نبوده	و آن مایه بود مایه اصل زبان بود
با انکه شد غنی هر عالم ز کج او	یکه چون نکاشت ز دود ز روی خود
چون مغربی مرا که زبان کج یافت	بکشید بر حیرت در کج عطا وجود

و الف

اگر چه با دشت عالم کدای قوام	تو از برای منی و من از برای توام
حیرت من که بده از بندگان حضرت	از آن فضای من آمد که من فضای توام
حیرت من ذات و صفتم علم منی	که من غایت و صفتم دم بدم فضای
حیرت ذات تو حیرتی در نهایت من	برای اندک عجب تو و در دای تو
یاد ای معجز و اسم جامع اعظم	از نام از عظمت تک کبریا تو
بگذر من تو عالم بسوی من بگرد	بیان عرصه که هر جزو و لوا تو
نعت ای خوشی که از تو و کز دین	مرا برین محبت که من بستی تو
تو را چنان من کن که دوی خود منی	از آن آینه روی جان من تو
مرا که من نامت حسله حیرت	چرا که من نامت حسله حیرت تو
بگو شمشیر حیرت دوش من تو	مرا شناسی من منظر عدا تو
تو و ساطع من به حق یکا یای	دل و دست من را که من بستی تو

و الف

صبر نمودم زده و عالم بدید شد	مهر خست ز مشرق آدم بدید شد
------------------------------	----------------------------

بوسیدند بوجه روی تو در زیر روی تو
 جام سلطان که در غم زلف تو بزم نهان
 بر ملک سیاهی لب بعلت که سخن
 یک نکته گفت لعل تو شود از طمان
 عروج تریش غمزه مرده افکن ترا
 بر هر دی که گشت حسدال تو بلوه که
 تا شد یقین که شادیت اندر غم و لیت
 خاکشید آسمان ولایت ظهور یافت

چاک کرده ام از عشق خزان پاک
 اگر نظر کنی روی من بآینه کن
 اگر چه آینه روی ما فزای تواند
 ولی ترا نماید بق چنانکه تو پی
 تمام حیرت خود را بدو توانی بپذیر
 چرا که در کنونی بدلی که از پاکت
 و در جلوت علی تقدیر با جلوت علیه
 مرا که شمع جوی غم کانیات تو ام
 بی اصل ایچو مکه می خورم از لرم
 ظهور تو نیست و وجود من از تو

تو بی خلاصه ارکان و اعراض و افلاک
 تو هر شرق و جان غیر حیرت نهان
 تو بی آینه ذات پاک الهی
 غرض تو بی وجود حیرت نهان و ربی
 هر سلطان تو نشاندند خشم و خندان
 تو از برای چه دایم نشسته خندان

هر سلطان تو مشغول و تو ز خود غافل
 غایت تو بقا است و هلاک تو از تو
 تو عزیز نور بسطی و موح بحیط
 اگر چه منور بی بی کانیات از افاد

گوهری از موح میری کان آمد بدید
 گوهری دیگر و را غایت موح بحیط
 از موحی از محیط اناخت و تو تو
 چون که موح و گوهر از دریا بیانی شدگان
 آنکه دام از نشان تو و مرکز دی کان
 صند غار آن که هر اسر لرزد و مست
 سرخس زید کان را موح بر حوا نهاد
 ای بی حیرت نشان از بی نشان و حیرت
 از برای آنکه تا نشناسد او را غرام
 از زبان معصی تو خود بر سر سکوخت

در بی صفات من آینه صفات تو
 جام حیرت من است و سر است شکست تو
 حل شده از ظهور در حله مشکلاست تو
 دانه ای بدی می علی الصلوة تو
 عشق فکند در سم خلعتی از سناست تو
 بود جود کاه من مسجد کانیات تو
 جود کرده بر سر سکوخت و بدست
 کشت منقلا عیان جمله بجهلاست تو
 لوح وجود بر سر سکوخت و بدست

والله اعلم

دید خود بچسبای نی کران
جله کارستان خود در غده بند
زان سبزه روی سوسن شنبه
چشم مجرور آینه از پرور
بر سر و چرخ افتاده دیده
خند پی را در عبور خورشید

مهر کشته کاغذ آب گشت
مطاب دوشم ز دیده می پر سبزه
ست برسان گشت نادیده
باز در میکده می گردید
باز خودی شتاب می کرد
بهر سرگشته مظهر باحوال
هر روز در خویش را جوایان
چندین خود کلبه خودی
تسویه از قهر شریفی

آن ت غصه مای ما دین
خود پرستی چه دارد روزی
فلک ذات او کرد زبان
بوصف جنس جواید در لباس
سر چرخ سر دو عالم بر زنند
چون لباس جان و تن خود کشند
شد خود را جوهر محراب کشند
شمر و غوغای بران از حستان
در شب تیره بر آرد آفتاب

ز رخسار شاد و شاد انگشت
مظهر خورشید حسن او شود
تا بهر کوشی حدیث خوش را
صفت چون به جمال خوش را
خیرت از حسن با خود که خود
حسن خود را در لباس زود
کشت کوثر را در خود کشت
سنان غنچه زات مغنچه

ای بهال خود در بطن شعله
نقد ویت بدید ما زدیک
که باشد عیان چه شاید دید
غیر که می بکشد اهراب
مستقیم توان ترا دیدن
نقدی این کان می بردم
شد یقینم کون که غیر تویت
هر بیت جوانم در سالم
کشت سنان کس نفوذ رخت
بشمارد چشم قیامت
معنی را عالم اناب و شیم

و انصاف

ساقی باقی که جامت است
باز در دکان بی ترک و بوت
بوی جان با دره را در شیشه
نارویی در استخوان و مغز و بوت

ویم پستی جستی را قفا

چون مجاب باقی نماند فرشت
هر بود آنکه در خرد خواند می
زشت و نیکوی نود اما نبوده
هر که از من هستی پنداشتم
مغزی چون اخلاقی نیست هیچ

همان که شیشه و فلز را شرفی کرد
از برای آنکه تا نشاند اول امری
صورت او در نمانی معنی دیگر مدینه
ابر قیصر چون یازد بر زمین ملکات
چون نباید آفتاب حسن او را کمال
تا آب شود شیشه در هر کجای عالم
در مقام ترا شود ظاهر حال او
هر که شد از جان غلام آستان در گشت
سفری که بر حسن او شد زنده و زنده

ای مایات ذات را مظهر صفات
تا روی و نغیب می آید کل بنده کرد
تا از شتاب حسن و حالت ظهور یافت
از کس ابروی تو یازد بر عدم
خاک عدم که کمر ز آفتاب یک غلبه
از احسان مومنات جوین تو جلوه کرد
لات و منات را در شرقی حیره کرد
ای چرخ را بجهت رخ زار و در عشق تو

عالمی را قفا دیدم که دوست
هر دو عالم را به کل دیدم که آفت
بهر بود آنکه تا نشاند اول امری
هر که از من هستی پنداشتم
مغزی چون اخلاقی نیست هیچ

ماه بهر افراشی هر چه جلوه دیگر کرد
قامت و شکست و شکست و شکست
مغیض هر چه جلوه از صورتی دیگر کرد
آن زمین را سحان را بر زمین دیگر کرد
توزا و از زمین هر چه جلوه دیگر کرد
سکندر و باطل سازد خاک او را دیگر کرد
مرد و را عالم را بر روی و زمین دیگر کرد
چهرش او را بر قوت شاه و صد دیگر کرد
لطفش او را بر هر که شکست دیگر کرد

ای پیش اهل عید صفات را قفا
شده جلوه کاه دور و دور و دور
ظلمت شد جلوه در ذات ملکات
سر بر زده از زمین عدم چرخ را
شد مژده و دور و دور و دور
شدت برست عابد اقامت سوسنات
کاف و جود و حسن را از حسانت را
از شوق است جلوه افلاک را

هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه

هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه

هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه

هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه

هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه

هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه
هر که دین دینه آید و اما نه

دینی که بار خ وزلف اقام نشین باشد
 بود ز کعبه و اسلام و خیر اهل
 خود و پدرش و نژادش و هر که از
 کجا ملک سلیمان و هاشم و کرم
 را که جسد دیندار در درون است
 نماز و لذت دیدن او خیر یا نبی
 بود و دیده ز غیر اهل بیعت نکرد
 پیش روینده و غیره عین هر چه یکی
 پا و دیده از معنی و جامستان

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

درینک راجه خاک عزت
 شد روان خاک بجزهر پاک
 بناد این جویند را سیر پیش
 ساخت حکم بچار طبع نفیس
 کوفتی خوان سر توحیدی
 صنوبر باز کن طعم از سم
 با چنین کج و محنت افلاک
 در کا دل کلکیت نهاییه
 منت خاک را ز شک بجوی
 اند که چو یای جوهر شست

کوفته گیت نظم کل خاک شو خاک تا برود کل

این جهان از نظر ز پیدای
 کرده بر در دیده هام زرد و
 در جهان نمی بینم
 کس را چون شایسته پادشاهی
 حسن تو بر چند بان زکات
 ناله یانه از نیت کوفت
 چو در خود ندیده مهر رفت
 هم از آن ام جامع اعظم
 عکس دیت در آری پنم
 بدم در سواست آشته
 منت بگو ما ست غم من
 خاک را پند را از می پسندم
 ز ابدی و بدست می نبری
 بر درخش مجو خاک روی پاک

کوفته گیت نظم کل خاک شو خاک تا برود کل

خاک عشق بر کوفت کتاب
 کشت بود و اندوه سعادتم
 بود امکان پس کتاب هم
 همه و پیش چو بر جهان ناپید
 کرد تفسیر کجاست بحاصل
 نه الف ملقب کسوتی
 کرد کمتر در حقیقت کن
 بر تفسیر این کتاب بین
 بای صباغ شد دل شکست
 عشق در کسوت حروف ام
 آن کجاست خاقل مختار
 آنک و بی زکات عشق
 یارب و طریق مکت عشق
 جو بر نری نیتوان گفتن
 شد با این رنر هر کس نبرد
 عشق بر مکنات ظهور نمود
 تارساند بکوش جان روشن

کوفته گیت نظم کل خاک شو خاک تا برود کل

دلیرم در جهان نظر دارم
 درخش اندر جاب زکات
 باز یابد کسوت طلب او
 فزده در جهان نمی پسندم
 هر دم از منتظر منی طلب
 نفس مشغول است حزن خاک

تغیر از عالمش فرو بند	عشق در عالم این منزل دارد
عشق با در و سر و دانه	او بر در و سر که سر دارد
منه عالم گرفت لشکر عشق	حکمتش امروز خبر دارد
منه شاق راست قلب شکن	قلب را از این خطر دارد
جسواریت کند برین میدان	که بجوگان همیشه سر دارد
هر شبی مجلسی و کمر به	هر روزی عشق و دگر دارد
مجلس عشق را کباب است	کیت کین بر دم را بگر دارد
دلک عشقش ز خاک بر دارد	کل توجیه را بر دارد
عشق در جهان با فها	از خبر تا سمن خبر دارد
کویت خاک نیست مظهر کل خاک شو خاک تا برود کل	
ای لوم حرف مجلسش	تا که دی ز جام دوش بسوش
جام حدت بجام جان در کش	با یکی گوی و ز من خاموش
کوشش را دوش سوی فردا کش	باز ده از حساب امشب دوش
آهوان هست میتوان کوشید	در خوابات عاشقان میکوش
به یک هزار در میزن	تا رسد به یک رجاست بکوش
تقدیر هست کتبت است	چون سینه بانی بسپارش
هر که امروز را بنزد	نکشته داد جز بنده را بسپارش
بگذارد سوی کاشن توجید	حسن تناسلی و تنش تندش
عشق بر خاک دانه پاشید	که بر دانه خاک را برپوش
خاک مد هزار دانه بنود	چون کی را گرفت از آغوش
خاک را چون است نکر	تا آید چون کشیده دل و جوش
که جوی ز در دانه جو	خاک شو جو از آن کن توش
تا بستن کلی کلت	مس عالم شد نیست توش
خاک شو خاک تا برود کل خاک شو خاک تا برود کل	
آنکه گفتم کی زیبار است	اندر آن یک هزار اسرار است

زاده هیچ شمس تبریز است	نهرت طایف هر جگر خوار است
سخت طبع سقیم سقیم	چو سخن نیست که بنود است
سخت کوز در دمی آید	چاره در دهر دل افکار است
هر که عشق در دمی آید	در نه عالم طیب و طهار است
گفتم این نکته تا که در یابم	ساختم بزم تا که در خوار است
سختی را که نماند از کینار	هر که او عشق را طاعت است
زین سخن رنوح برور دعا عشق	عشق را عشق هم خبر دارد
تا آنکه هست از طب مشین	که سوز عشق راه بسیار است
بخت نصیب در بدین تو جه	بک توجید حرف و قنار است
هر که او بیله طریق معرفت	پیش من ساد و تشنه و طار است
هر که او به خطا هر کون	عشق نگاه سوز و طار است
هر که او راه فرصت است	تا که آبشتم و دل به بار است
ز ایند رنگ و من بر دای	تا به جاب تا رست
کیت گفته ام کت است	باز که دم در نی کت است
من نمیکردم این حدت هیچ	
که زمین و زمان بکسار است	
کویت خاک نیست مظهر کل خاک شو خاک تا برود کل	
تد نسبی فرایند	
مظهر ذات کبریا	ما جام هم جهان نما
ای نشانه پاک در حقیقت	ما آب خیره جان نشاند
ای در غلط اندوه و غمی	ای تو کجا و ما کجا
معلوم شود که غیر خود نیست	از جبین تبار اگر گشت
ارادتم و قنای نیست	زبان روی که عالم بتا
بلاط صدرت الی	چون بگذری از روی حد

شاهنشاه اعظم کرم چه
ز نشت جو دبل مات آری
فایه شود آفتاب و حوت
در عالم نیا حس را و چون
ای خواج اگر تو حسن الله

روح الله سیم و اسم اعظم
در خانه نه رواق اگر دین
ای جو بنو جبرئیل ما
مایم ازین جهان و مایم
ای طالب حق به بین خدا را
عشق رخ مات انکه آید
ای شد تیرش شو تا یک
روزی که بنو و آفرینش
مایم که برده ایم و مست
یکه بر شود این مرین شوست
دیو که ز داد ترا خواها
ای عجز از حقیقت ما

روح الله سیم و اسم اعظم
ای که هر کج لا میکانی
در صورت خلق اشکالا
ازین تو شد ظهور اشیا
ای جان و جان و جسم و جوهر
بر نوع وجود اگر چه کوی
چون رخ تابش کردی از رخ
ای سیه ترینه رماندن

که کور ز خود و به بین خدا را
اشیا منو مطلقه و کور یا
نایه شود در بنا وطن ساز
بر صورت او سیم اگر چه

روح الله سیم و اسم اعظم
خبر سید جمال ایمان شد
از نور تجلیات حشیش
بر جسم سیم چون نگر کرد
نمود بهر که چرخ خویش
سرخه که شد قهر فیضش
جسمی که شد اندر نفس منور
از شعله و حرف و خط و دالش
تسلی کتاب صورت او
صفت ای صفت جلالش
ان دل نشان و مسل او
چون قوت و صورت و خلق ما بود

روح الله سیم و اسم اعظم
شد که نشان ما سیم
کج که دقایق فیض او داد
کج که ز کاف و خون او شد
کج که از و شد افسرد
کج غیب که شد و دید
ای صورت خیریت در دل
در ظاهر و باطن دو عالم
ای پنجر از جهان هستی

ای مثل کمال کج معنی قطع نظر از وجود خود کن تا بر تو چو آفتاب تابان	خوابی که شوی بصیر و پنا وزنجی و نبوت لا اله الا روشن شود این کلمه نور
روح القدس و اسم اعظم شور می شبانه ما ییم مستراح قرائن مساوات مست لب ساقی سیتا هم	روح القدس و اسم اعظم پایانه نشسته ما ییم مستراح شراب خانه ما ییم درخت چادانه ما ییم
که کوئی قلندران بخت در عالم لامکان بچگون سوزنده شرک و هستی غیر	ای پیش بر دست و شاه ما ییم برخ آفت آشیانه ما ییم ان آتش یک زبان ما ییم
ای طایفات حق خدایان ایند مسورت ایست ای خواب ندوی و احدیت	کرمی طبعی نشانه ما ییم در غل جنت با ما ییم چون در جهان بیکان ما ییم
روح القدس و اسم اعظم ای سایه روح پرور ما رخسار تو آفتاب عالم خود بر سر و غیم باو آفت	روح القدس و اسم اعظم لعل تو شراب و کوثر ما کتنا تو شده و مشک ما بی وصل رخ تو در خور ما
در ظلمت آفرینش ابد اندیشه نیت هیچ مسرت که دل بر یافت بر گیرد	خود رشید رخ تو هر ما نالهت رخ تو دل بر ما پرورده شدت کوثر ما
در حبس محبط عشق ای جان سودای در از گشت گزنا از ندرت گشت قلب عارف	زلف تو نهاده در سر ما شایسته مکه شد در ما سعد شد آن تو اختر ما
ای صحن جنت انوار دولت که جوهری زردی معنی	شایسته تو جوهر ما

واقف شازن شایسته اکنون	ای بخت از ظاهر ما
روح القدس و اسم اعظم ما ییم جهان کی مع اسه سستیم ز غیر تا فقیریم یک نیت کسور است	روح القدس و اسم اعظم ما عظم شانه اسه اسه در هر دو جهان بفضل اسه از مایه نیت بختا ماه
ای سر و بلند قامت است آینه ماه تیره کرد ای کوشه نشین منم عشق	وهر از تو همیشه دست کوتاه کر ز انگشت نبی آورم که ز این رو که نه تو در دین راه
و تو نم دل بکوه کو ییم ما ییم غریز مصرعیت عشق تو بجه و کشیده ما	چون بستی از غم آل اکاه چون بر دست دل بر باد از جاده چون جذبه که با بانی کاه
آهون خطا د شود حقیق	پیشتر شک ما بکام و لحال
روح القدس و اسم اعظم ای پیر و بر اسم ذات شایسته تاج و سروری است ای شرف آفتاب است	روح القدس و اسم اعظم روی تو عجب سبب است آن سرکش شقاوت در است شکایت وجود جله قدرت
ای باب و رخ و یاد و فضل ای بی درد و حرف خط و خال در عشق رخ تو عاشقی کو	خود زین تو کرد شاه و رایت در از حق اله و در سعاد است من مات شیده است
ای در طبعش زنده کاسه ان زمره کرات بی جلا دی مویخ عمر داده بر ما	خواسته که ری بکا و سیاست انوار تو میده اند در است کی تر کشش پاد و ماضی است
ما ییم جوهرین گشت و گزرا	ما ییم جوهر نادر شکا
روح القدس و اسم اعظم بر رخ تو سر برانه اند	روح القدس و اسم اعظم سر از شقه در اند

دلت وخت انشی و تاسی	در جان و دل مد و خوراند از
سدقت و شور و شکر	او از به روی و شکر انداز
نخن لب را بخی بین کن	آیا و شک از جملان برانداز
بوی بخاطرست و انشی	در ناخ و شک جاد و انداز
سرم نه برای خسته	از خال بر کل تر انداز
ای عاشق سر دقانت	در بای میار کش سرانه از
کج و کورست عشق بانان	خود را تو کج که سرانه از
کینا سر خم که خسته	ای باد و کنان ساغرانه از
ای طایر عالم به	ای سی و دود مرغ شیراز

دوم در التماس و احوال

مایم این سراسر	مایم حقیقت مسما
در صورت آید و خاک بنیان	در خال و خط نگار چیدان
مایم سست که در روی	جمع انده است و است
ای حسن تو در جهان خورشید	ای شب و شکر و شکر
جز روی تو نیست خورشید	ای کعبه حسن و قبله
چون سست که نه جرات	غیر از تو حقیقتی سر آشتیا
ای طالب که هر حقیقت	در جردست بود و بکشا
تظاره صورت نه آکن	در سی و دود حرف و جزا
ای در ظلمت قنایا	دل صاف کن این مصفا
میاست که حق به چینی	ای غره بود و ما بکشا
چون از کل آدم ای شیمی	ترکب بود و ما بکشا

سده بیعت الله فرماید

در سر و جانب به دریا	آن آب درین جانب دریا
تا که بکشت از غاشقا	تا که شکر ساغر بر شرب دریا

تو شوی روز و شب در لب و روز	به را که اقباب در باب
بر دیده ما نشین ز مانی	این لبست بی جانب در باب
کنجست حوشت گشت کشترا	آن کج درین خواب در باب
بجاست کتوف و در بقره	در نظر و در خواب در باب
بالدست کی و بالعنت حد	یک عین به حساب در باب
کو به جاسیم یا شرم	بر و در رخ تاب در باب

چهارم در شرب و کثرت

در سر و جهان کینت بی شک	این یک بطلب عین بر یک
یک با دود نه ارباب	یک را بشا تا شرب یک
لا و حات و کثرت کثرت	تا در بای تو هر دو یک
ملکوت و کثرت و کثرت	کرو و خور و کثرت
ای و کثرت و کثرت	در و کثرت و کثرت
او از به کثرت عالم	چون نام خدای الی یک
ای طالب کج گشت کثرت	در کج و کثرت و کثرت

پنجم در شرب و کثرت

سدم شده اند بای و یک	این یک نام و آن در و یک
جاست پر از شرب و یک	بی نام است و یک بی یک
عالم بود و دوست بود	نبی بود و دوست لا بی
هر نه دلی که گشته است	در نام است و یک بی یک
از خود بطلب را و خود را	زیرا که تو بی مراد بی یک
که یکی که بر یک با و کثرت	ما شا تا کثرت ام یک
چون مجلس عاشقان سرست	این قول کیمو بیار یک

ششم در شرب و کثرت

بی شرب سیال روی آن ما	عالم بود و کثرت و کثرت
سرست جاست و کثرت	باطن بود و کثرت و کثرت

مستحق خودیم و عاشق خودیش
 جان باز ایتم در ره عشق
 دل خود که عشق ترک هرست
 دردم بشم زده ای
 هر بار که دیدم از کشته

ای زمانه منم ای کاه
 ایان بخوبی بروی من راه
 ایاب چه خوشتر ترک ده کاه
 خوبتر شد که دیدم در کاه
 ای نوره و چشم نقه

جامه و سراب و دروغ و ساری
این شعر گفت ایم از دوق
تشت خیال را در پیش
خاسته خرویدی ز راه بید
در کمال بستان تو جید
ترجمه نویسی که گفته است
ایسراری درین خواست

چایم و شراب و زنده دسای
از سایه و بام پرده است
از آید و بدست بر آید
آید تو بر زان صد آید
همش وقت کسی که بگوید
سرستانم در خرابات

[illegible]

والله اعلم
سيد امروز باختر از دعوت

که بر ظاهرند و باطنی باز
نول با جواسر باشد
هر که بر خاست از طوبی است
او در کار چون بهم پست
رو در اینست و لم بمسود
شده کاینکه که حد پیدا
که عدد نان شد از دیده
زبان فصیح و مسکون
لیس فی الدار غیره
چون که بود پیدا شد
انکه با قیامت از ما شد
تنه در دیده سوید باشد
عاقبت باز عین دریا شد
ابر مایه پیش ماوا شد
نفت آمد آشکارا شد
هر که چون ما بفیق گوید باشد

در محفل سر نشسته و باطنی را
 کسری فی الارض غیره
 خدایا چه است این سر فلان و خیال
 به دای جان من خیال حال
 که بود تو در دایم و حق و حال
 همین خود دیدم آن مثال حال
 تنگ آن چهره و خوش بکمال
 تا به این که دوست چمن شال
 تا چشم این خیال قیل و قسقال
 شود در بزم و از آن حال

شش روی نازنین دیدن
شش روی خود و زمین دیدن
شش بیکار که خوش بود جان
شش بیکار که خوش بود جان
شش بیکار که خوش بود جان
شش بیکار که خوش بود جان
شش بیکار که خوش بود جان
شش بیکار که خوش بود جان

خوشن خجالت سر و بالایش
با خیالش چه خوش بگوید
که همه ظاهرند و باطن پادشاه

ناله در چشم راست پند
آینه در نظر سپید این
سپید فی الدار غیره

ای سواد تو کام جان من
ز آفتاب جمال رخسارت
حرف بر سو من تخط و منت
برتری از جهان و این عجبست
امس بملایان شیدا ییم
مت آن چشم بر خار تو ییم
بجو سید شیده ام بقیع

دی غمت سرش از آن من
گردد روشن ساری جان من
نیل نشان میداد نشان من
که معاینه شست پلان من
سر کوی تو کفستان من
ای شراب لب از آن من
کتابی تو از زبان من

مراتب امجد شریف

آفتاب بود اگر و اشراق
سرخ و کرد بر تو خورشید
سلطان آمد بجانب تعقید
هر که به جنت طاعت هدیه
درینه خدای بر اوام رسید
کاروان وجود کشت او ان
جمع کشت با وجود عدم
حرفه است اگرستی حق
هر که از زمین نکاح شد آگاه
پیش با کانیات عهدت
بی جستی بکام عالمیت
چون بی جستی بکام رسید
جانه طاعت عدم بود

خورا در کفست طاق
هر تنزل ز سر در پیه و طاق
کشت عقید عالم و اطلاق
کرد و روشن جنت طاق
تا عدم را وجود شد طاق
جانب چپ و دند و دم و حق
اجتماع کشت برین و عقا
باشد او در کف نکاح و طاق
و جبهه را بطل بر اطلاق
هر که شد مطلع برین مینا
سایه جان من برای سینه
لمنی پیشش شد ز طاق
ست چرخ و دیرینه

در دور را شراب شد و دامن
آید ایام قرب و عهد وصال
چو که کرا لب فروغ گرفت
نیت ایام خلوت و عزت
پای بر سر کبر غریت آرد
بکده از کرب و زحمتش بیجا
روی او ز جام تو سید
تاریخ زین جهان جو و جفا
ام خود کن کن ازین طوبی
و منت او را دان بچونش منت
ستی ابد بر او استقلال
ز کف اندر جهان حک و عظم
روز و عکاسه خوش فانی سر
و به نام کن ز خالق ملک

زهر او را اعدام شد تراقی
رفت شکام به و جود تراقی
و بجو را ز فاساد و رواق
نیت شکام از او اوراق
ز آنکه خرم در است تراقی
التاسیه کن بسج طیاره
در که زین جهان شرک و ساق
سایه بر از دنا و وفا
رحم خود بر تراشش تراقی
نیت او را کن خود و الی ق
پستی بر قدر استحقاق
ایم حسی بر کفست اطلاق
با کرمی تر تراشود اطلاق
تایه بین شد و خلاق

که عبادت در سر این رنج

جنت کسی در موجد

خوش پیش از جهان کن فیکون
بود از او از حد و دوش و قدم
با نهار از جویم خلوت خود
جلوه کرد بر مظهر کون
و بر جشم خویش جلوه
روی خود دید در شرف ان رویه
کامه و امان شد و کوی غدا
سخت آن یکی ظهور و بروز
ایم که کشت ناشی و معشوق
و منت آن یکش توید و خشنی

در سر این مفرمان از او
بدوست تقی از ظهور و بطون
بهر اظهار حسن خود
تا برون را به او رکنه کون
سخت خود در با حق کن فیکون
چون تعلق کرد چشم او ز جود
کامه بلیل شد و سبک
سخت آن یکی ظهور و بروز
چون که شد به حال خود منت
نام این یکش شد و تفر از جود

سکون

در هر این روی خود را رویه
 ز کما یغیب تعبیه کرد
 و صفت معشوق را چنانست
 نقطه را که در اله ترکیب
 جری را شوق کوکب را در
 ساخت بخوبی از دجو و دهم
 جامع منزه دل و فخر و پیش
 بر جهان و جهان با شیا
 بداند اوست روح نازم عشق
 کشت موج و سر به مدوم
 بدین بود عقل و ریاضت
 سنن دار چون جلی کمر
 چشم رست ساقی است
 قدس بر شراب افروز کرد

السلامی

شدت از درد لم بر سیه
 عشق و حق پایی شده
 غیر و حید و کشت عیان
 شد سر اسید و الحون فزون

بخت می رخ
 بخت می بود تا بگویم مانده
 بیشتر از ظهور پرده آگون
 از خود را برای خود میکفت
 مستحق کس بود تا شود
 هم خوش بود و سوس خود
 کس بود و ما در کسی نبود
 مرغ خود بود و اشیاء خود
 داشت اندکضای خود طیران
 کل بندگی کس دوست نداشت
 بود سلطان حسن او ایم
 ناز او را سبزه می آیت
 طاق او و کس جده می طلبید
 بر پی و خوات نادیده زانو
 حسن معشوق تا شقی می چشت
 نازک در دل میت قلم را کشید
 یکایک پادشاه شد
 که حاجتی نبود او را شد
 و نه محبت عشق او را شد
 سر او کشت و دینه خود را
 چون با شمع خوش را ز کوی
 آینه نور که سپاس از پند
 حقیقت چگونه کشت محبت
 عشق در پرده بود پرده و فلک
 خوشتر می شنید از خود رفته
 نازک او داشت قصه های دراز
 خون در دماغ کس سپاس
 عن خوب از سخن سر و پا
 شاه خود بود و شاه و امثال
 بودش اندک هوای خود سپاس
 غنای کس تا نوازده سال
 مشکلی چنان داشت ناز
 که زرت ناز را از میان
 قاشقش بود مستحق ناز
 غم از خواست تا شود قضا
 بی غلی خواست و لولستان
 نازک در سوز ویت دل با ساز
 به نیت سر بلند فرار
 کس نمید که مست محبت
 که شناسد که بود محبت با آن
 نظری به حال خویش انداز
 جز که حسن خوش عشق میاد
 بی تو ما را از هر کس است ناز

چون نظر بر جمال خویش انداخت
زان طریش و عاشق و معشوق
زان نظر کشت کانیات برید
کشت یک حرف صد حرف کمال
عشق خود بود ناظر و مستظر
و در منزل او دوت می آید

عشق و محبت

عشق ازین که سلطان بود نشان
بود در شین او جمع شیون
قاف او خود سکنی چغتیا
کمان او بود مندرج در دقا
شان دکان چون قدم نهاد برون
کرد سلطان عزیمت محو
چرخش و طیر و پری و دیو و شیر
هر عالم سپاه او بگرفت
دم بدم کاروان روان میشد
از ره عدل و ادب و شام قدیم
بوز به پیش رفیق اعیان
کرد از ازلان زمان پیدا
سوی عالم جو تاختر آورد
چون میدان کانیات رسید
کرد میدان کانیات بکشت
نام او شد جواهر و عارض
کزت معشوق کشت و وحدت
نامه فی الشبه زاجر الاحمال

کرد بر پیش خویش عشق آگاه
کشت هر یک ز غیر خود متاع
زان نظر خیر حق ماند در کمال
و از یک صورت صد هزار آوازه
کردم القصه قصه را احیاء
چشم بکشی ای تابه بینی

عشق و محبت

عشق در قفس خویش خود نهان
بود در غیر او همه اعیان
بود عفت اتفاق او بهمان
شان او بود مستجمع در کمان
کشت اسیر کمان بدید نشان
شد روان سپاه و سپاهان
با سلیمان شد ند جلد و ان
پر شد از شکرش و شیرین
سوی شهر و حور و امانگاه
کشت معور خطه حدشان
بوز چرخ او قنار احیان
کرد از لامکان خود بجه مکان
عالم جسم کشت و مقام بیان
کوی وحدت ملک در میدان
کرد در عرصه سلطان جولان
شاد و عینا چهره و لکان
شد طبعش بدین لیس و عدان
حار فی الشبه سابق الاطمان

عشق که دید و قاف و معشوق
نظری بسوی عالم کرده
کشت بر عشق روی خود و مال
نام او کشت عاشق و معشوق
کرد بروی حسن خویش نشان
شد ز جرات قلمش پند
خلعت کانیات در پوشید
نماند از ره هزاران کشت

عشق و محبت

عشق بی کثرت خود و قدم
هر دو را دین مستطیع ز اغیار
هر یک از آن در کز پیش و پس
کشت هر یک در آن در که مدح
هر دو با یکدگر شده مبرو
عشق آمد میان هر دو شست
هر دو کشت جامع و مسل
شد کوی حاصل و در قافل
کرد و هر دو بی زبان مکان
نمود مکان عشقی آبتن
کشت نماند عالم از امکان
نشد کشتی نه از امکان

شدند محبت و بهار
عکس بسیار خویش خود دران
ماند در عشق بدی خود خیر
چون که شده به حال خود کز آن
هر جا هر که بودش اندر کمان
کل هر باغ و سر و سر و بیان
کرد در خود نظر چشم طمان
را از خود را در همه هزاران
هر دو با یکدگر شده پیمان
نام عشق که بود در آن زمان
و در بروی نامت یقین ز کمان
تابه بینی درو بهین عیان

عشق و محبت

نظری که در وجود و عدم
هر دو را دین مستطیع ز اغیار
هر یک از آن در کز پیش و پس
بود هر یک در آن در که مدح
هر دو در یکدگر شدن محکم
تا که کردید هر دو را محرم
هر دو خطی میان بند و طبل
شد کوی حاصل و در قافل
کرد و هر دو بی زبان مکان
نمود مکان عشقی آبتن
کشت نماند عالم از امکان
نشد کشتی نه از امکان

بکند از عشق شد حیران اذ
چون شد عشق بر من صحرای کرد
تا جگر بر نهاده است کمر
ردا هم که جلوه از خلوه
چون دعا شد از بی حلاوت
بیتدم زنده کرد عالم را
شد حیران از حال او و پیا
یافت خود را بکسوت حوا
مقدمش بود حیران همون
دارد انگشت دست و لک عشق
قره زو و صد هزاران مهر
ادم از مهر او است کبر
وام سران او دو صد کبری
بوزه عالم از نیتی عناناک
بکرم و شد حیران کشاد
کشیدند شد حیران هرگز
باید و نیست با عشق دیکون
چون یکی باشد از به خنیتی
قلم او برات کرده روان
نام خود را نوشت بر کف خود
کردم المقصد فقه را کوتاه
ببیدارین که زهر سخن شوی
که زهر بکند سر زبان از من
میرسد این صدا بگوشت حیران
عشق شد حیران اذ

چنانم از عشق جام شراب
مرد شد که فارغ آمد ام
نعم شنام و نه نعیم
مت یکدنگ نیک و بد نعیم
چرخ بر سایه راز ظلمت و نور
اگر حیران است صد شوق
تیر مرکز نشود محجوب
چرخ را کمی خست خیر
آدم را عقل و عاقلان ملین
مرکز از رفیع و نصیب محیر
مرکز از رفیع و نصیب محیر
عشق را عقل چون بدینکشت
مثل من را با کجا دارد
سبع در دست ترک برست
بسیار از دست عقل نمان
عشق را عقل چون بدینکشت
پای هر مرد داشت هیچ بعین
عشق چون سایه بانی بهوار زد
عقل را عشق با دست و بغیر
روح بر دست عقل عشق نگاه
عقل از عشق شد آما بین
بکند از عقل را که عشق رش
دیده است جز یکی محجوب
دایه که در عشق و آیت
عشق از عقل و بیشتر کرد

که تمام سراب را از شراب
از امید نعیم و نعیم
نه معنی شنام و نه عدا
هستیکان بر خط و صواب
چه از نیت راز آیت و
چه حیران از نور و عفا
نیت را نیت محجوب
نی خرد را کمی کرد عفا
کس نه یوانکان حیران
کس نه زو و طلب کند عفا
نشود هیچ کس نه زو و طلب
چانه وقت از حیران احباب
آلود از الو دواع یا احباب
احد و فاشه یا اولوا الالباب
عشق چون یاد را ورزید
تکذیب شکاف رفق
صید عشق آنکه هیچ دایه
از ازل تا ابد کشید فلان
عقل با عشق تر حیران
عشق و مودت تا نوشت
عقل از عشق شد مقدم احباب
خود المات و مسجد و محراب
که هر زبان را وری حساب
از سر عشق شد یون و دوا
هست از هر چه بیشتر کرد

کاه ظاهر شود کجی باطن
 بر بیز بجزی نهایت عشق
 خیمه آب چون رود بر باد
 اول و آخر حیران عشق
 نیست عشق چون که غالب شد
 محو که در عاشق و معشوق
 خیمه طاق عشق هیچ کجی
 بدقی شد که میرسد از غیب
 ای که نشد منم عالم کج
 خود و آینه دل آینه ان
 نقش خود را نگاشته بر دل
 کرد بر لوح عالم ترکیب
 م جوهر روح او کرد
 نام او کرده آدم جوا
 گشته مجموعه همه عالم
 نسخه حق نهاده روح شده
 او کتابت و عالمش آیات
 او ستودنی و کانیات شعاع
 در مایه ای قلب متعشعش
 کی درواشاع غیر بود
 در دود و کثرت عین عاشق
 هر دلی که وصف او آید
 ناکه با او همه او محال بود
 که نکدی تو فهم این کید

سید و کمر و خوشتر نشاند
 و حیرات بر مثال حجاب
 چه بود بعد از آن تو خود در
 بلکه سر او نمایشد سر
 نصیحت گشت اندر و انسا
 عشق از رخ جوهر فکند نقاش
 لمن الملک ما انداز جواب
 لحظه لحظه کوشش و کوشش
 کرده هر ذره را چه همه میر
 روی خود را بدید مثل نظیر
 گشته عشق طاق ز لوح میر
 شریک بر مثال خود نصیب
 هم بخود کرده طبعش شجیر
 در حیران عمارت و تعمیر
 گشته اندر معجز حیران کبیر
 نان عالم از راه جسم و صغیر
 او ست آیات و عالمش شغیر
 او ست در پناه کانیات حیر
 هر عالم جوهر و کانیات حیر
 دل که سلطان عشق و کانیات حیر
 شان کرد غیر را بقدر حیر
 غیر و دل و خورشید و صغیر
 در سبب شد سر بر سبب حیر
 و در شد در و شست از این حیر

باز تو نیست باز این سر و لهر
 بر قطره تو خام و سوخته است
 خیز و مرغان پایه بکف ار
 و در دست از طلب کن کوا
 ناکه ترک تو کند تحلیل
 حق و محقق جان که باید کرد
 آکا با و اتهامات
 ناخدا می که کرد دست حاصل
 پس بر منقلب شد ما عیان
 پس طایفه ذره ز ادوا ح
 شتای که چون یکی زد
 از چهره و عشق و عشق و عشق
 حق در لعل و عزیز هر دو یک
 پس سوره مرزا که کویت
 عشق چندین حجاب طلمت و نور
 ناکه عاشق بحسب و حیرت نام
 پس تیر و بخوی او کید
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 بعد از آن عشق و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت
 حیرت و حیرت و حیرت و حیرت

زانکه عشق و حیدر ممتا
 بود مستور در سلطان قدیم
 خفته بخود بود طالب و مطلوب
 بود در نود او همه انانی
 حکم او را بود در سر محکوم
 سیکل بیخوات علم او معلوم
 آتش بود طالب و عاشق کی
 نظری کرد و در چرخ سلطان خراب
 بدفعی نهد گرد عالم را
 همه را نفع و نفع عشق حاضر بود
 شست و دود عشق بقدر پیری
 شد سلیمان بوی شهر تباران
 سوی ملت شفاف حصان
 شاه قیصر رسید روم آمد
 همه عالم پناه عشق گفت
 کاه سلطان شد و کوی بنده
 شاه عارف شد و کوی معروف
 چون که خود را به رنگ عالم دید
 بر دیار ملک اندر خوش

در اوتی که در سالی بود

بر سپید گوی شوق بانه لایق
مسترد و شوق کنان کون
بسیار حسی و زواریش
فقط خوش و درویش
مردن زار و نوحی چشم حوش

پیشتر از حبطان روز و غروب
بود سر در کسای پیرور
خود بخود بود ناظر و منظور
بود در بحر اوج جمع و بحر
امرا و ایند کسی مایل
باز می خست قلمش مقدور
تا که شمع شود مذاق مشکور
شد حبطان خراب از روی
نقشه عشق هم جو صاحب طو
کلمات دگون راز قبول
خاست در گوش کانیات ز بود
بد بلفش شریک و شریک و طوب
کرد موسی جان عزیزت طور
جانبین روان شد و منظور
شد حبطان زان سپاه و طور
گاه استاد کش و طور
گاه ذاکر شد قلمی و طور
مستقر در شوقات طور
تا که شد در هر طور و طور

بکشف کسی در

اندر و مرستی بی کای نیست
مر و عیشش با غریب نیست
نتیجی نیست عیادت
لبشیر او شکر اریست
نکران او فساد و سیاحت

از شفاخانه لب شافیش
گشته از چشم ت او مرست
از لبش دام کرده با ذرات
گشته از قامت و خوش چننا
از و بستان روی میست
زیر بر چمن زلف او چنیت
قامت چاکش چه جالاکیت
که چو کرد نطق خا شس
غمزه جاذ و شر چه غنایت
ستشاکه چشم حق و کمالش
عهده از کد او بدین آید
غم کرده شاکه تواند گشت
روی او را هر طرف رویست
سیکند بر وجود او اقرار
که چه سحر می کند انکار
هر چه بود دیده و می بین
یا ز انبار علم او شست
یا ز دیوان او ستیک و شمر
سوی او میرود بند و درو
از یکیش زلف او بیست
روشنی و لایوش دارد
بختیت و بختیت
یک حق و صد مزار زبان
دو جهان از جلال و عکسیت
گشته پیغام تاب رخسارش

مرکسی امید تمام است
در حستان هر کجا که می باشد
در حستان هر کجا که می باشد
هر کجا سرو و باغ و گلزار است
هر کس که در قدم خوار است
زیر تر از موشانان است
خال زخمی و چه عیار است
دل گرفته هم چه کجاست
طرحه هندوشن چو طرقات
هر کجا از مایه خون خوار است
هر کجا نام مکر و مکاد است
همه سرگردانم خوار است
که طریق سوی روشن ظاهر است
مستی هر که که انگار است
نقش انگار مست گردان است
مثل دانه ز خسرو است
چونکه شتی نمون اقبال است
یازد دفتر نوشته طومار است
هر که اجنبی و دشوار است
در میان هر که که دانا است
در حستان هر کجا که دشوار است
هر کجا که دستاورد است
از پس مدح و بیکار است
عالم اندر هم بودار است
هر کجا که پادشاه است

سیت خبر او کسی دگر موی د
 اینده کار و بار و گفت و شنید
 چشم بکشت ای پاسبان پنی
 که جزا نیست در سبای و جود
 ای تو محنتی شده ز پنداری
 هیچ سویی نه تو هر سویی
 تا به عهدی نشانی پناش را
 همتا هر دو چرخش بی شکست
 از پت در بدر مسمی کردم
 از چساک فیض ده دل من
 تو نشسته درون خانه دل
 چون چشم می شوی سلطان
 غیرت نیست کس ترا جو یا
 با تو یکدم بی تو امان بود
 تاب دیدن تو نثار دگر پس
 من ندانم ترا و که دانم
 کس نماند درون دریا را
 از تو یاند مذاق شیرینی
 وایت خود یکا تو امان کرد
 از غفلت یافت باغ سرسری
 مست بر روی تو حیلان غالی
 ای که در غدار تو خلیت
 من چنانم ترا که نمی دارم
 نیستم غیر آنچه فرمودی
 هر چه در دلم می همان شوی

که با تو من شوم بقی نه بخود
 نه بدی دارم و نه نیکی هم
 من که باشم که تا ترا شایم
 زان کسی سستی که زان خودی
 نیست غیر تو هیچ کس موجود
 دوستان هم چه بیم و تو جانی
 نه و عینی و وحده و کثره
 چون مرا از تو مانع اند اشیا
 مست ماسم غیر تو چون است
 هر زمان کسوتی دگر پوشیده
 که سیاهی چرخش راست کینی
 چون مرا از تو مانع اند اشیا
 کاه بیل و کاه و کاه مجتبی
 که عزیز می و کاه بهر عزیز
 چون بیکجا شود و لم یکن
 باید از کانیات یکتا شد
 معزنی کی ره می زعفر خود
 از تو و اوست بی تو و او پی
 جسمی که باشی بدو پنا
 پس جان من تو شای

اگر کم کم کنی و را فزایدی
 نه خودی دارم و نه خود را پی
 که تو بی آنکه خویش را شای پی
 هیچ کس را نه که خود را پی
 زان سبب بی شریک و متنا پی
 دوستان اسم و تو مستماری
 هم تو مجموع و هم تو شای پی
 چون تو هستی و جلد شای پی
 چون تو غیر صفات و اسمای پی
 لباسی دگر برون آ پی
 کسوت آدمی و جوی پی
 هر زمان قد و قامت خود را
 و اسق کاه و کاه و کاه پی
 کاه و مسق کاه و کاه پی
 یا بعد چون کیت یکا پی
 از تو وصل یار یکتا پی
 که از شرق و جواد بر نا پی
 از مرز و استی می و ما پی
 چون که یای بدوست پنا پی
 پس بی عیان و پنا پی

تا به عهدی نشانی پناش را

حقیقت کسی دگر موی د

حقیقت کسی دگر موی د

ای مستی ذات تو زان کی
 همچو اند و با قباب ذات
 در راه تو موضع قدم نیست

کسای دین سپاس تها د
یک ده ننگشت دل بکیش
وقت که آن بهار شدی
وقت که هر دی فینده
ساقی باقی که هستی
عالم هر در سماع و در نقد
حریت که میرسد ندای
کای غلس نه نای ناجیز
دانی که صفات است عالم
عالم که نمایش سرایت
ان شش جاب بر سر آب
حرفی و کتاب است عالم
از صوة نشای بواج
خبراره جانقزای جانان
پشانی آفتاب دایم
ماست و خراب چشم یاریم
این عیسه غنیشی که دارد
دل پر است و جوشی
مارات دلی خراب یکن

تا کرده سپاس کوردا
تای سرو پاکشت صند
ما را بر طند از گم در ی
ان که می رسد او کند خوئی
م ساقی هم حرف هم می
از قول خوش قوی فونی
از غیب بگوشتن جان پایی
درست نهفتنی تو دوی
دانی که صفات است عالم
در بحر محیط چون جایت
از سر جویش باوشایت
تا غنی نهایی که او کجایت
پخته محیط در جایت
از بر تو خویش در شاییت
از فرط ظهور آفتابیت
ز مستی ازین شرابیت
در جوش و خروش و اضطرابیت
چو ست از ان در اندایت
مستودین دل خرابیت
دانی که صفات است عالم
ذات حیران از و حیران
رجان و حیران حیران و حیران
باش که غنیش از و حیران
آن شام نیر حیران حیران
سرمه و اصل حیران حیران

بکس کجای نشان بود
انکه یکانه است دایم
پیدا بود این به آن کشت
ظاهر از این میتوان بود
بر کشید لب پس جیم و جان
دانی که صفات است عالم
نیت نهاده در دل
نیت که کشته است ظاهر
آن همه سپهر لایزالیت
شده مملکت بود معنی
ان کار و نهی بهار کافایت
چون همه عشقت به نیت
چون بکون که هر کس
چون بود ز خوش غیر عالمی
نان خوش که کشته است
چون کشته است بخفتی
دانی که صفات است عالم
ای همه در مقام جان
چون همه در مقام جان
بر غلبه و غلبه دل
دل شاد روی و غنایت
از همه محیط تو نشیند
ای همه در مقام جان
بهر شاد و غنایت
از عالم تن به عالم

از روی صفات نشان شد
دید که چه سان بکان شد
ظاهر ظهور این توان شد
بنا از این میتوان شد
چون کوه جیم و جان نشان شد
دانی که صفات است عالم
و بیت و شاد و در کل دل
در شکل خوش و شاد دل
در بر ج روان و متر دل
از عدل ملک عادل دل
از همه علام مبتل دل
چون همه بجهت مل دل
کس می نرسد با جل دل
این نظر پاک قابل دل
دما تیه مستایل دل
در سیه جان و اصل دل
دانی که صفات است عالم
وی نهاند کی از تو درم جان
ای همه در مقام جان
میون ز تو بود مقدم جان
کودا بود دی هم جان
بر کشتن جیم ششم جان
وی چدر روح و آدم جان
پیلطان سواد اعظم جان
از عالم تن به عالم جان

نیز باشد از آن سیاحتی
وینم ومان حسیان بیونی
کلی طلب است عالم
بر خیز ویا بیا عالم جان
ای مردم نفس خود را بفرمای
ای از دم پیر و نفس مرده
گفت نهاد بر جواهر
نه بر یکجمله هر یک است
پس طاعت پادشاه هر دو عالم
باش که خود سوی جهان شد
سلطانی خویش کرده سلطان
از جان تو بمان جان هر ت
بیان شش صبی ولب
کلی طلب است عالم
ای سایه حضرت الهی
حکمت تو کمترین عبادی
تو از شمس حسیان سیاحت
یا هر که تراست کس نخوا
شد مستعد حسیان ترا عالم
بصورت آفتاب ذات
بروات تو طلوع کردید
عالم تو در شمس چون تو
ای مردم چشم هر دو عالم
در عالم باطل نهانت

پس در حسیان نغم جان
عربان زلباس عالم جان
دانی که صفات است عالم
بر من نفس دل از عالم جان
یک لحظه نبوده بدم جان
کی زنده شوی تو از دم جان
تو فی ظلمت حکم جان
سیر لهر ورموز عالم جان
پیش ازین پیش عالم جان
در کوه قریب آدم جان
در عالم چشم و عالم جان
وی چشم تو از عالم جان
تو فی ظلمت حکم جان
دانی که صفات است عالم
هر یک یک ملک و پادشاهی
از ماه گرفت تا ماهی
با آنکه تو فارغ از سیاحتی
با آنکه نه متوجه عالمی
مران رو در کوهی شکافی
هر که می داند کوهی
در هر دو حسیان کوهی
بر جبهه جلال نه روی
و در هر دو حسیان کوهی
کوهی که در هر دو حسیان

ای زنده بجهت صفات
با هر که کانیات خزه
در عین تو آخیزی و ظاهر
ای که جمال و دل با پی
تو آینه حسیان ما
از طالع پیدا آخر تو
بر صورت و معنی نیاید
بر ظاهر و باطن دو عالم
ای که تو شکلات عالم
در ذات و صفات ت غیبی
کلی طلب است عالم
ای که چشم و جان می بیند
ای زنده زجهت حسیان یق
در دوزخ او بهشت خواهی
ای که کن ز لایق ت
تا از هر دو عالم دنیا
در قایم کی پد کس کوه
ای که شو از برای ذاتی
آن ذات که نورانی است
ای که قصد حسیان
تا به ملک کن اندرین راه
هر که نمی داند حقیقت
آن که شمع کوهی نماید
کلی طلب است عالم
ای چشم و چراغ و قوس العین

ای که تو صفات مجمل
با هر که کانیات منحل
در علم تو باطن و اوق
در شان تو کشت است مثل
در ت هر حسیان مثل
تویم زمانه شد مجد
در ویزه هر که نیست با
از جانب حق تو بی مشکل
وی شکل جلالت برت جل
و انکه شکل تو شکل
دانی که صفات است عالم
بر خیز و از هر دو عالم
دور از بیست محله
مانده ز برای شمس خود
در باز و بدو شو معیت
جان و کشته محله
گذشت بهر خود زاید
کوهت بری درسم و از حد
دان تو که فضل است
کز آنکه تراست عین مقصد
ز آنکه کوهی شود حسیان
الان شریعت محله
در ذات و صفات پاک
دانی که صفات است عالم
وی زنده و منت برای کوهی

اشب این کویچه بدو نم برند	کرم از آن باد و دندم کرم
در غلظت یا سخن آشنات	این که مرا میرسد این کرم
سیدم از خود جو می اید و	کیت که آن که بر شستم بوش
جون به راور کی این باد	گر به هر نامه بیار و بگویش
کو سخن غیر خواهر شنید	گر به سالت بزیستی سر دوش
بر سر چهار خوار میر و بی	تا و کشتش تندی به بیستی کوش
تو شوم رف مزایای سبب	بر دین میبکند یا بتو ش
مجلس زندان طرب کرم شد	می جو که شستم به سر و شوش
او ده بر از غایت مستی که بود	با همه میگفت و گمی شد خوش

کافور الله العلیس می شناس

نور رخ دوست جو پیدا شود	عقل که باشد که شنید شود
از رخ خورشید جو دروا کنند	نور که باشد که دروا شود
بر آن که جو کن خاک او	در بنی یک که به برت یا شود
از ده جهان ریح نه می جسته او	گر خوشن چشم تو بیند او
حسب اویم لی او ز دور	منظر مات که کی یا شود
بخت نکرتا خند سر جو آب	رخت غنی نیست که بی شود
خوف خند از به جرت کرای	تا کمر این اسم سنا شود
قطره به ریاحه در باز رخت	نام و نشانش به در یا شود
به توان خور که کلمه یکست	تخلف از سر و از پا شود
سرجین جبهه بر او در دوست	خواست از بر نه که خفا شود
آرمه ای سخن او ده ی	بر کس که روشن و پید شود

در این ایام به در و در و در

نفس آشفته نیست کور کن	زند و شوئی که بکفی کور کن
ای شده نوید چنین بر کجاست	ایس تو د باغ پر از باغ کن
یا خبری از لب او با نه گوید	چیز از آشنی در آن کن

و عبا و خیت و بس	وان و کرا تا طلوع و دمن
گوب ایلی جو و و بر ملا	موبک بجنون جگنه بر علق
از آن آن سوی و حلقی به پیش	سرهم او در و سر او ان کسن
اکی ازین جبهه است تا روشن	بر دشته جابه و تا کن بر ف
جهنم کوریت در آن ترا	بر سر این کور چه بوشی کفن
بای برین منته و باو ان	راز جیل صوفی و یک ترمین
او ده بر این تلخ نشستن نیست	شود بشیرین سخنان درنگن
خج است جو یکی بین شد ی	بر سر شش را بگو این سخن

در این ایام به در و در و در

آنج جو می و لا جویش جو	کو در شیر و می خیره میجو
در عذابات شش جلد یکست	کاسه و کوزه و شراب و سب
بر حستان و ج و با و ده	جلد یک می ریح با کمر ی
یک جلد است و در آن و ده	یک کاسه و در آن و ده
بر و حسان و نامو به است	چهره و چاه و کوی کوی یا
در کس که جو در و می شنید	کشت تا بند از سر بر سر ی
یک بر و می و دید و بک	روی او در و باقی از سر می
اب و ج و آری و ده و ده	لیک شد و در و سر و ده
نه کتاب حسود پیدا	کل صید یک و از و ده و ده
آب خراسی بگر و در و ده	در گی جو ی از و ده و ده

در این ایام به در و در و در

سرس و م مانری و در جنگ	با شد عیان او ت به جنگ
بر نه او را برست حکمت زین	بر کش او را بر و در و در
بسی آن از بری نگار ارجه	او در داشت و تو به در و در
آیا پشالت کمن	سوی هر تلخ و سر و در و در

ظهور جهان مجو که نداد	خیرش غیر را بجا آورد
باش تا دل به عقل و حدت	بر داد بد ز روی آینه رنگ
دین محرم کبابی کونا کون	ختم وحدت کند همه رنگ
ای که سستی ز شوق با سستی	دیکر سستی ز عشق با سستی
بنگ از دست چون کلیم عصا	تا بهر دانه این همه نیک
کز تر است جان و حدت آب	چو من بشنم و بشنود دل نیک

در حدیثین احد که است محمد کوه و نامون شیان و راه و در حد

گر کنی ساز از خودت عرواب	قبله روح را از روی صواب
دیده چو بر حال حق کشایی	برینا هر خیال و وطن شتاب
آبت از پای میرود مشدار	بارت از دست میرود دریا
کز نهی خوشی به پیدای	شوقش بر حق اندر خود
چه عجب که حقیقت یکتا	بختیهای خجسته به پادشاه
شده اند تمام حنا نیک	خود و سبها دلم و راج و غلج
آب دریا کجاست کجاست نام	ننگه کنش تا بهر آب و دریا
چو به چشم جاب و قطره و موج	غم و باران نیک که در بر آب
آب معنود را در خدای	خج کلون را در خدای
چون شوی عرق اندران دریا	که نه با پیش من و نه با آب

در حدیثین احد که است محمد کوه و نامون شیان و راه و در حد

نیست از راه خود الا حق	مستقر بر وحدت و تطبیق
شوقش به نهایت اما	بعد از این لذات و مستحق
کفر و اسلام و سنت و عت	اصطلاح است در میان عشق
جای به بیت آنچه میخواند	گفتار و تعلیم و موعظه و سخن
ترا یا قاده در غلظ	زان بحق و غیر به الحق
کلمات از دهانی اندر جگر	شوق از زبان حق و مستحق
وزن حق برین تر صورت	یک گویی تو بهیچ راه و مستحق

جله بچون حساب مایون موج	شد پیداکشت مستغرق
اول و آخر و هر جا	با پیش آب و طایفه شوق
زین مصیق از خلاص بخوای	نحوه فقر و تنگدستی و سق

در حدیثین احد که است محمد کوه و نامون شیان و راه و در حد

شبح اندر صدر نا لبراک	ولنا فیک در صد الا دراک
نشو و خیزد یک عن فیک	خطره البان دال ام سرک
ایضاب تمس داشت	از فبا و حد و ش و جا و بار
عقل و قتل و جان هر جای	از نیم جوخ تا بهر کز خاک
کر به پند کسی با ستقصا	چو تو کنی خست و جو و لاک
از تو در دود و نور بها	وز تو شادی جان اندر لاک
بعد از نورت اما مال	لیس به الکل و الوجود لاک
چون سبایند پیش سستی	عقل و نفس و عناصر و افلاک
جله در از روی دیدارت	جانه صبر کرده مسد جا جاک
ای ای سستی درین رجبت	در نه اندرین عل جالاک

در حدیثین احد که است محمد کوه و نامون شیان و راه و در حد

سایه و لنوا جان پرده	داود را آب خشک آتش تر
تا بهرستان شدیم و تفرغ	جان ما را نماند هیچ خبر
خود چنین است رسم او که غیر	نه نشان میکند رمانه اثر
ظاهر عقل اگر کند پرواز	نیکند در سوای او نه بر
آواز از دود و به به	عقل را است اندر و به نظر
یک حقیقت دوم خصوص و عموم	میوی جمع بر دو در غصه
یک مراد است و طالبان بسیار	یک خاست و شایان بهر
که کند بر سر یک افشار	که کند بر سر یکی افشار
خویش را بر تن بسیار	بسیار به صورت یک و دیگر
گفتی بر وحدت و لذت	و نه فیکر از لذت باور

اندر اینست یا رتبه در آید	با خود آغاز کرد گفت و شنید
هر چه بخواست در حق باز	هر روز بر برده باز جزید
دوست پنهان و دشمن آشکار	غیر از وجود و توان آید
دین اشاره کفایت آنکه	پیش ازین در سخن نیکید
در بیاد آفرینش کون	چون نسیم جمال او بودید
بلبل از شوق ناله کرد آواز	غنج بر خویش پیرین بودید
همه یک رنگ دان که ممکن نیست	کل بنده خوار از کلمات نیکید
همه کرد میان کاسا کس	مکنتم خنک کسی که شنید
اندر آغوشش انگیخته کرد	که تواند ز خویشین پیرید
گر خردوار داشت مین شد	در ندانسته تواند توحید

در عدد بن اده که است همه **کوه و نامون شبان و راه و دره**

عشق چون در وجود پیدا شد	کار هر کس از دیه میا شد
روح است آدم از دم عشق	جسم چاکره بخور میا شد
هر بوسید خاک در که او	و اسنان بخور حلقه میا شد
سر دلی کا د از عدم بوجود	روی خویش بدید و شد آید
عقل از تنگ گشت سرگردان	تنس حیران و جدا میا شد
قطره شد زنجیر با ساحل	وزلب بحر باز در میا شد
فردا بد کز آفتاب بقاء	منقصل گشت و باز میا شد
و آنکه مردم بصورتی زیبا	آنکه که منظر بی سود میا شد
آنرا آشیای جمال خود میا شد	لاجرم عین جلد است میا شد
آیا میشد جمال این مستی	اندر اینست چون صفا شد

در عدد بن اده که است همه **کوه و نامون شبان و راه و دره**

عشق من اده از عدم بوجود	پیش حسن نگار که بود
مسیب را بد بزمین خویش نظر	فارغ از حال ساجده و سجود
عشق چون شش آفتاب منور	گشته سجود و از درش درود

بدین سخن گفت چون نیکوای	زرد و بالان و سوزده جوف عود
چون چون عشق و یکت مثال	کین چنین است حسن و جمال
هر که در کانیات عباد است	اوست هر جلد را بحق معبود
بلکه از روی اعتبار هم اوست	در مقامات عابد و معبود
سینکد با جمالیان سر دم	در تجلی برق اسسم و دود
عام بسط و جو د باشد و بس	خاص حلقه بقاء سر موجود
این خوابی و کز توحیدیت	در نشد ساخته ترا جوق عود

در عدد بن اده که است همه **کوه و نامون شبان و راه و دره**

عشق را کس زده و تر خاک	خوشتی خویشین کی یک
زیر انام مانده و نشان	ز طریق حقین ز شیوه شک
و همت باقی تنها جای	از بی عشق تا شور و شک
چون در کیت شد کوه پید	یکش این جام و این کمر شک
در وجود تو یک رسد حکم	کل اسرار جزو لا یتک
و چه چیز با غشت جوین	ذات هر چه کرد و جو شک
تو توحید بنده یار	از مناسط سنگ تا بیک
عقل و نفس و فضا و باغ	همه معنی عشق سنا شک
باز اگر بگری کین باشد	ملک و ملک و ملک و ملک
گشته سر و حدت معلوم	در نشد این سخن ترا در شک

در عدد بن اده که است همه **کوه و نامون شبان و راه و دره**

ای زده و حدت آدم	هر سرا برده و نوجود و عدم
چون نیک و امانت وجود و نیست	هم تو سیاه از خویش و عدم
از تو غایب بود و عالم یک	وز تو خایه گشت ام یک
آن که در و سیاه از تو با خبرند	سره عالم گشته اند و عدم
پیش از این کبریا یقین است	و جهان هم ز تو گشته عدم

نیاید و چون وجود خدا	از جهان تو شد جهان خرم
تجلی تو یی بجز کس نیست	اشک را شدت بر عالم
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
تا از تو داده اند سهر	از خودم انگی ییت ای دلبر
سهر بر یانگی بر آوردم	تا با دم بکوی عشق تو سر
تا ز خاک در تو آور شد م	غده کنم میان خون چکر
خاک پای تو میکنم در چشم	در سر عشق تو میکنم از پر
چون تو کس نیست در سرائی و جوی	تظا نیست پیش اهل نظر
کا. واحد کسی کشیده یی	این سخن عقل کی کند باور
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
سر عالم جو عکس صورت کو	بجز از خود کسی ندارد دو
بجز از این و آن بنی ناس	بجفتت جو بکوی سحر او
شد سهر ظرف آب در حقیق	عجب اغیت که آب عین بود
قطره و بحر جز یکی نبود	آب دریا جو بکوی از جو
بر دلش کشت کی شود اسرار	سر که راضی شود بمنز از جو
که خود خیر او وجود نیست	لیک اسباب این حدیث بگو
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
گر کسی دانش پرست ارم	آیا دست و دست ملازم
که گویت بفرق بیکم دم	پیش ازین نیست در جهان کارم
که در آن سکان خود شمری	همه دو عالم هیچ شمارم
چون خیال بیا شدم ز تنهایی	تا خیال تو در نظر دارم
کار من جز نشا طو شاد نیست	تا به ام غمت که قنارم
چه در چشم تو کسی کی بستم	خیز ازین در زبان نمی ادم
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
داده شد بر من تو باز	دامن از حیرت تو کشیدم باز

مع جان من شکسته درون	که سوارین تو میکنند بر دوا
عشق تو سر زانو و طبع شرم	سرمه خود و استان ایاز
یکش کز در دیو دلدارین	کره از کار من کشای باز
سر تن من در شکست من	سخن عشق خود و کینه اغاز
در حقیقت جز تو نیست کسی	که چه پوشیده با سر بجان
کستم سر را تو سوا شام	بر ز باغم روانی کشت این را ز
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
سر که چشم عقل چنان شد	بر حال رخ تو کشیده آمد
سر عالم بخشیم تو پند	ایه بخت سر که چنان شد
باز دست از خیال ناوایند	با وجود تو سر که دانست
قطره در اصل تو پیش دریا بود	او الا مرعین در پایا شد
دل من تا به یه ده یی ترا	بزرگان تصحیح سکویا شد
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
سایه با دهن است یار	تا بر یکیم رخ شمار
افغانی مستم از می عشقت	که دستش نیلشوم شیار
با کمال وجود تو بنو د	ده جهان پیغم جو مند او
تا وقت عیب گفت در کوتم	که حقیق سببش این اسرار
السل و فرج جهان وجود داشت	از مس کانیات این گفتار
بدریان غصع می شوم	لیس نه الدار غیر نار یار
که بجز از تو در جهان کس نیست	چون تو بودی جاودان کس نیست
حسن پوشیده بود ز تو تاب	عشق بر دست از میان جاب
سر و بر روی تو پیش رفتی	سر و با هم خند خست تو تاب
در خوابات عاشقی با هم	سر و خود و دشت شاد تو تاب
سر که امت دولت میداد	نزد چشم خست او در خواب
چون بجز خود کسی نمی پند	ز آن جهت میکند خوش خواب

در دین کش و در دیندگی باش	موی نه شود صفا طلب کن
کجی که دست با دغا مت	زیر قدم که اطلب کن
آن بوی که غنچه دانه در لب	از ره که در صبا طلب کن
عکس رخ لاله رنگ سابق	در جام جهان فاطم کن
از طفت خود خود بر و نایب	از مهر پرو صفا طلب کن

بها این جمال سا قیت در جام جهان نایب با قیت

تکایه صویت سوادار	از قاف قدم بنوک شتار
باله بر نویتن بیار است	و آنکه برید سوید کلزار
از مهر پراو بنوع دیگر	نورین شد و سایه به دیار
چون سپید ز نور زندیقت	واحد بعد و نمود بسیار
سیرخ اگر نزار شد پیش	اما نه چرخ کی اش شتار
خط کوه ز نقطه یافت کین	تم نقطه به دلی تکرار
بر لحظه معنی معانی	این تمه اد کند یاد وار

بها این جمال سا قیت در جام جهان نایب با قیت

مطرب سماع عاشقانه	بر کوی نواں تر ترانه
دفع رخ بلبلانچه سرخ میگرد	چون بیخود ز غم زبانه
ناید ز کوه شمال بحران	در جنگ معیان جفانه
بحریت سماع در دمنان	چون قطره در آید در میان
تا سماع و خوش و خوشی	در بحر محیط شتار گران
پا بر سر غم کجوب کانه	در دست تو کوه میر کانه
چون شمع اگر زبان بسوزم	از دل زنده این سخن زبانه

بها این جمال سا قیت در جام جهان نایب با قیت

در طوشت بار به دوام روشن	ایام نهاره و روشن روشن
و دم رخ خویش چون بر انداخت	از جهت تبارک لفت روشن
لب لب خویشین نه نام	خود را بگرشتم اندر خوش

تو گشتم در خود می شنیدم	که جلد زبان ندیدم و که گوشتش
خویش و خود خویش بودم	بوشیده شراب و گفته خود نوش
در پیشش خود بیکانه گشتم	آن دم که شدم ز عشق پیوستش
من تشنه آب می شکارم	آن لحظه که خم می زارم

بها این جمال سا قیت در جام جهان نایب با قیت

این چشم یاد و یمن منون ساز	کیسویا تو شد و یمن رسن ساز
از روی تو حاجی کانه ار	پوسته ترک ناوک انداز
صد ساله نیاز عاشقانه	زلف تو بیاد داده از ناز
چو به ز تو یاد و سحر برده	بر توجیه دیده برده راز
شبی که بگرد تو در عالم	بر داز صفت کند بر واز
آبی که شربت زنج مسکون	زاد داز حسن پرا واز
تا خراش شراب می ساقی	آخوشه و عشق کرد آغاز

بها این جمال سا قیت در جام جهان نایب با قیت

این رخسار آفتاب کشور دل	تاب مروت نه منور دل
شعر و بیت می مرا می ششم	سوز عشق تو عود جسر دل
زلف تو بر لب از رخ عسل	خال تو کوه خاک بر سر دل
طعن شیطنت ز خون جگر	مستی ز کت ز سحر دل
بر شود قصه به موج وجود	بیره و قصه تر افتاد دل
عشق در یاد و دل در و دست	روح خواص و حبس کوسر دل
دو شش لیلان عالم غیب	میز و این داستان کوسر دل

بها این جمال سا قیت در جام جهان نایب با قیت

این قیت بر م طلب کاران	خشم مت بلای شیاران
از روی تو ختام ز غموران	عاجیک تو طیب پیاران
دارد صفت خود بکاه غموران	کیسویت منزل کوفتاران
در جام تو کس که جیب	کت شای کوی خماران

کاروان کویت تار و تار شود	که روان شد ز چشم بباران
حق دوست در تار و تار شد	تا نایاب بگوشت بباران
دو چشم بر چنگ این نوازید	مطربید در میان بخواران
که جان بر بخت از رخ دوست	جله کانیات سایه دوست
بی دل از اوست عدم عشق	که بر دم جبه ز ندوم عشق
بلی به بافت و دراز میکوبد	کو یک راز در محرم عشق
چنگ را چن بلا سن پوشیده	موی انداخته ز نام عشق
سجده و خشم و دراز میکوبد	یک سدا به سکایت عشق
ترک در روی باد خوش گشت	تا در جوف و نام عشق
روشن ترست و جام با ده پست	سیک شتم بسوی عالم عشق
رخ دل را یک گشت جان اند	این ترانه سرای عشق
جله کانیات	
کرک نیک کان ترک بوس	اقامت سر بر سر عشق
خال او از جوشن قفا و بر دم	کو سر بر میان جبه عشق
من قلندر مزاج و خلاص	روز و شب ملکیم عشق
طالب و اعلان در عشق	ساکن آستان با در عشق
دی بیایه که ریحی گرم	و دیدم از شوق بلبلان در عشق
تقصیر در اندام و دین	بر سر و لب لبی خاکی عشق
نظرش چون بسوی من افتاد	از دل خسته بر کشید عشق
جله کانیات	
سود با تار و تار ز بالاکت	قامت بر جوابت عشق
چان ترانه خواند و روشن شد	دل ترا سوخت و از عشق
لب لعلت بطخت لولو را	حلق در گوشه که اولاکت
آب شد بر از انگ ابد من	تقد موج خود در عشق
ای به کان کوره که در شتم	با ش این راز اسکارا کت

دوست کویت تار و تار شد	که روان شد ز چشم بباران
حق دوست در تار و تار شد	تا نایاب بگوشت بباران
دو چشم بر چنگ این نوازید	مطربید در میان بخواران
که جان بر بخت از رخ دوست	جله کانیات سایه دوست
بی دل از اوست عدم عشق	که بر دم جبه ز ندوم عشق
بلی به بافت و دراز میکوبد	کو یک راز در محرم عشق
چنگ را چن بلا سن پوشیده	موی انداخته ز نام عشق
سجده و خشم و دراز میکوبد	یک سدا به سکایت عشق
ترک در روی باد خوش گشت	تا در جوف و نام عشق
روشن ترست و جام با ده پست	سیک شتم بسوی عالم عشق
رخ دل را یک گشت جان اند	این ترانه سرای عشق
جله کانیات	
کرک نیک کان ترک بوس	اقامت سر بر سر عشق
خال او از جوشن قفا و بر دم	کو سر بر میان جبه عشق
من قلندر مزاج و خلاص	روز و شب ملکیم عشق
طالب و اعلان در عشق	ساکن آستان با در عشق
دی بیایه که ریحی گرم	و دیدم از شوق بلبلان در عشق
تقصیر در اندام و دین	بر سر و لب لبی خاکی عشق
نظرش چون بسوی من افتاد	از دل خسته بر کشید عشق
جله کانیات	
سود با تار و تار ز بالاکت	قامت بر جوابت عشق
چان ترانه خواند و روشن شد	دل ترا سوخت و از عشق
لب لعلت بطخت لولو را	حلق در گوشه که اولاکت
آب شد بر از انگ ابد من	تقد موج خود در عشق
ای به کان کوره که در شتم	با ش این راز اسکارا کت

چون در اسرار حق رسیدم / کلام این میان او و بر لب

این خست ساق و لب تو خدام	خاست گشت از لب جام
باده بر باد و خفته شد طلال	باده بی بر باد طلال
جان جو ساغر سانه ایم باب	وز لب تو می رسیدم بکام
ما را اسلام و کفر چه درون	کافر و کفره من و اسلام
بزم ما نیست طایر زان بزم	پیش ما صانع جگر دارد دهم
بر در دیر عاشقی دیدم	طایر از کفر و دین و شاه و ظلم
پیش از خشم و طایر گشت	این سخن گفت در جواب سلام

این کلمات است

دشمن است تاغ از دین	میگشتم بکام معنی
تا از بزم عشق مست و خواب	که جوین حضرت سرب
که درین بسوی ابر افتاد	لات را دیدم از کفن سرب
بجو نامر سب جو گنان ایدم	بر در دیر ساخت باده
بی دلی بر رواق ویران	در سر او نه ز راه و تقوی
یک نشان و کرد و دست کرد پان	ماهی در کسبش کرد انجی
باده نشان در راه نه خوش	در در و بار بر مشید نه

این سوره است سجده النور محمد الرحمن و اسرار حق

من نظر کو و کن حکام	جام طست از دل بکام
تیر از جال او بر اند	خونی شد من از ویرانم
سبب سوا بی بام خشم	من پنج تر بین و اسام
من سده و کتبا و خشم	سلطان عالم یک جهانم
خدا یار سوا ی که کو خرم	پر بر ملک و ملک قشام
شماره سوا این و خرم من	شایان سوا ی لا شکام
بر شاخ از دل بر مرغ بودم	کین ملک ابد شد اسلام

آتش شد من عشق او جان	سختی سپاه عاشقانم
در کتب عاشقان این راه	درست گویند کی ستانم
جام جهان جویت فاسد	خالی جهان بباد عالم
با این من دولت جلالست	بناده سرب بر کستانم
فترت زان بکوه و محراب	خواب زده پیر کی جکام
اشد که می ز نوح سدر	این نامه عاشقی خوانم
عبد از طلبت خواهد اسود	عمریت که من برین کلام
از عشق نود و ی بر ستانم	آوا خود از تو و اسلام

این کلمات است

ای دو به تو بکده و دین	چشم تو در این مشرق من
اچست عجب تو گوی	عاشقانه باطل من
قامت بر سر جاد و امل	این عجب سید سبک من
کوچک گشت لب و روز	سیر جاکرم من متا بل من
کف که نمان باخ	ایده از غم کت بر دل من
سیر جاکر گشته اند جمع	افسانه است و عقل من
بعد از تو نه اچست و انوس	برادر جیاست باطل من
کرج رفته من نکارم	تا خون شود از شام من
اورا جفا من کیم	که من طبلت تا کی من

این کلمات است

از من و نکار من در کف از من	تیر از جال تو بر تو من
سختی من از تو من	صدا شد من تو من و تو من
بر و تمام من در تو من	راحت من تو کفن من شود من
سختی من از تو من	و من تو من تو من تو من
تا من و من از تو من	سختی من تو من تو من تو من

[illegible]

ستم ز غم عشق مستم
تازم کل عشق را بچیدم
بر گفتم از سر هوا
اتفاق به اتفاق بخورم
از غایت نیستی بشا

وز قتل عقیله خودم
مده تا بر بستم قتل
در کوچه رخساره او
از دلم خودی چو چست
کانه بر طبع کریم

من قلب است جهانم
 من قطره مرکز جهانم
 بر سطح وجود مستقیم
 من نور و چشم و احلام
 سیخ سر ایستاد قربم
 بانام دلی شان از آن رو
 هست از یزدانی بخلق
 برسد ملک است

من بیج زمین و آسمانم
 من خط دوا بر زمانم
 مست اوم فقر و درمانم
 سید جهان انس و جانم
 بانام کبر و جسته نشانم
 که نقد حد قد و مکانم
 بالای دو کون اشیا غم
 که بر سر من را ستانم

نیلی مستایان بخون
 از غایت لطف و الهواری
 معلوم شود ترا که چه بی
 جز لطف تو در هر طریقت
 و در هر دو جهان تویی نگار
 شد دست پست سالکین
 و در هر سه مشایخ و در
 و خلوت انس صبح تا شام
 مرا با نام تو که ذکر
 در اصل تویی کار و من به

اینجا

گوینده و راه بر تو می بس
 من جان جهان بی دلا غم
 همان منت سند وید تو
 شیخا تو را کوان خدی
 تو در دل نشسته شمعوار
 بار غم تو کشم من از جان
 پدا و نمان من جو داینه
 در مجرم مرا شکنج نیست
 در زلت خویش بر بستم
 که بواز ی سزای ابنی
 غیر از تو کیس دکر ندارم
 دشنام تو خوشترست حقا
 یکبار دکر ز طقت ای شیخ
 سر خند که در کنار لطفت
 کایم میان خلق ز برادر
 از محبت جلد خلق جز تو
 بر بزم غشت ای دل فروز
 نامردم اگر جای یکوست
 عفتا صفت من چون ماییم
 در بای دلم قند رضوان
 پوسته علماء دوله کوچه
 اندر ره عشق او جهان کن

ایضا
 بند کانت اگر کنه کنشد
 من کنه کردم و تو خود داینه
 که بر عفو پا و شاه کنشد
 که من بندگان کنه کنشد

شهر باشد که گاه آرایش
 نوع و سان دل بازان رو
 کجس چال خود دگر ند
 بسیای خال ایشان
 عاشقان دل بد و دند بران
 در شش جان ند اکتد از صدق
 نیستند عاشقان صادق اگر
 کار خان بود که گاه بلا
 ای علماء دوله ترک شو کبیر

ایضا
 چهار ترم طیب مای
 از لطف جواد می گوید
 من برک و نوا ی عاشقا غم
 گستاخ در آبگو ی جانم
 بر در علاء دوله زادی
 دانه مطلب ز جایی دیگر
 چون خاطر من همیشه با ست

ایضا
 این پیر من ای شاه من و سلطانم
 از من خلق تو ام که بر من غم
 شمع را من جوتن و شیخ سواجون
 اودم آخر که دست و خدیست اول
 راست میگویم و از پیکم بکی نیست
 اوست حق و حق و صدق اول من
 در من نیست عز یا تو دسام و صباغ

ایضا
 بر تو پیداست همه را ز دل پنهانم
 از تو ای شیخ برین بر تو اغم
 دل جهان بر من کربلاست جانم
 من از آن شیخ دکر کون نشدم من اغم
 اوست در مرد و جان در دمن در مانم
 اوست نگوهر من گوهر را کانم
 شکر که بر این در دگر مید اغم

من خواهم از نسبت جان و دلبه
ای علامد که اگر کج و فاشش طلبی

وله

بیا که جنایت جان خسرو دارم
چنین که جگر غم بر دم رسیده از تو
عجب عجب که ترا سپیدم بر زمین
نزار بار دم که کویزد از جورست
یوستان و فایده را دارم او را
اگر دغای تو در جان و دل نیام من
علامد و در چنین گفت از سر حقیق
قریب است سی سال میروای جسم
روا بود صهار است ز بهر خدا
اگر تو با سر لطف و صفایا سی زود
تبع خمر اگر خون من خواهی بخت
هر کسی تواند خرید در دو جهان
حق خمره خون خوار و جگر مرست

وله

دلی داشتم اسودگی آسانک
در دلعن من مسکین نه زجر و کاست
جگر پسته خندان که ز سنان خیزد
انده عشق تو بخت تین میداغم
عشو ام جند دمی سیج تری ز خدا
تا که پای دم افتاد بهرام زلفت
بر در جره وصل تو علامد که کسوف
در خور از که در مان طلبم ای دلداری

کرد در ظاهر ازین آب و گل ستانم
نیت جایش جز از کج دل و پراغم

ایضا

سر دم که وفایت دست نگذارم
مکن مکن که بدینا نه من سزا دارم
که حجت جوی تو دایم قرین از ارم
ملطفت بار دگر با سر صفای ارم
کل وصال یو کو خوش است با ارم
حق حق که از ایشان بعدی پزارم
که غیر نام تو من بر زبان نمی ارم
که در مزاج دل تخم مری کارم
که تخم مهر کیاست چنانده با دم
خدای داغ تا خود کارم کارم
حلال کردش او باد تیغ خون با دم
جو داغ مهر تو من بر چنین دارم
که من جان غم عشق ترا خریدارم

ایضا

کرد غارت ز منش دلی که پنهانک
مست ای جان و جهان آن لیک و دانه انک
منت مطرب نام آن دهن خنده انک
جایی تیغ تو بود کج دل و پراغم
مکن کن بر دم ای دلی که بر داک
بر سرم دست دوست ای بخت پراغم
مست از صدق و صفایا که در داک
تو سیم اندر دو جهان در دهن و داک

وقت کل و مل باده برستان داند
از چرخری چرخ نه معذ و راند

ایضا

کرد دی در عشق مردان پیش
روح الهی سلسله سبوی کشت

ایضا

مار افواسی ترک سواهی خود کن
سر کار که سبکشی برای ما کن

ایضا

جان و دل عاشقان درین هوشند
که چرخری ز حالشان معذ و ریی

ایضا

این باده بر اهران به خوندند
در کوی خوابات یخ عاشق را

ایضا

تنت که مزاشخ بر سر دارد
این مشکله که چون بر سر دارد

ایضا

یار به جوشن این دل روشن ما
مشکله جراح از دست این دل ما

ایضا

چون در کوبش قدم نهادم دران
سر جند که من نیم را ایشان بکن

ایضا

نی تنگ دلان و تنگ دستان داند
دو قیامت درین شیوه گستان داند

ایضا

در دل با جی سوارا بین خویش
کرد عمری سبوی مردی بکن

ایضا

دری بر لی برکت نوای خود کن
خو ترک سو اگر آن بوی خود کن

ایضا

وزر که در دو دیدم نشان پیران
مجنون دانند که حال مجنون چون شد

ایضا

وین و دق بهالان بر کوه سند
ای عابد خود نای تر قوند سند

ایضا

بر سر شاخ سواهی دیگر دارد
کریافت سوا سر دگر بر دارد

ایضا

کوی مه نور کشت پیران ما
احسن و زین روشنی گلشن ما

ایضا

کعبه ترک مال و تن و جان
ستم ز میان جان علام ایشان

ایضا

تو مقصد کل عالم اسبابی	از روی حقیقت همه را بحر این
درست امانت و دینت سقین	در خود مطلب که سرجه خوانی
ایضا	
حسن جوشن من بر اینجاست اند	خوشتر از دوق مردم او بجای اند
سند منزه زد روی ایشانرا	کوی که ز یکت خود درخت اند
ایضا	
آن دست ترا که بوسه ادم امروز	پیوسته در آن خیال با هم روز
تا یک بود اتفاق یکبار در	تا دست تو بر سم ای نه جان افروز
ایضا	
در دشت صاف و در داور است	خونی قوت کی که بنده فریاد
درمان طلبان ز درد او نادانند	درویش مطلب که آن شقایب جاد
مکوشه رحمت در امد از در ما	که خدشت برین یکله محتر ما
مهرت که فرائی قد لیسان شب	جراع صبح فودد ز شمع منظر ما
ملک بخت که در میان عالم غیب	بخور عود و برد سر نفس زخمر ما
بر دج بخشی از حیوة بر سر که در	اگر خاک رسد جود ز ساعه ما
به احتیاج با جست و التماس تحت	مای بخت جو انکه سایه بر سر ما
ز نقش بند خیالم خوش امان معنی	که صورتی بکار و بشکل دهر ما
برق تنش و جود از خیال ما لیکن	خیال او زود سرگز از بر ما
نیم عطر و قافا بروز حشر اید	ز سر کل که مد از کل معطر ما
عادر رونق عطار کل صبا شکست	که ساخت عطر یار از اتاسا معطر ما
اسرار عشاق تو داند کما یه	کان خالی به نیت که بر سر ما
انت کند دور و تسلسل رخ و ز	دور قهری سلسله نامتناهی

مردم نشاندند سینه سینه	که عکس رخ و زلف تو در دیده
بر حال که این فکری سایه شای	ای نور الهی بشو و بایب اشک تو
شرطت که سموع ندارد کواهی	مشغولی غمزه غماز که از دست
بخود شد و فریاد بر آورد که مایی	دل عکس رخ و زلف تو در دیده
از دخی و عقبی طبع مای و جایی	انکس هر سوای نودار که ندارد
عاقبت باز سر الهی مسلامی	یکد ره ز غمت به تو عالم نروشم
رو تو بر خود کن که پیکار کنای	کنتم که غماز که کند تو به هر وقت
عاقبت ماه تمامت ای پیر	زلف شکست جود است ای پیر
ماه صد صبح و شات ای پیر	در صدوغ روی و جبین زلف تو
بر من اسایش حراست ای پیر	تا بود بر دیگر بی وصلت حلال
سو ختم فردا که است ای پیر	سر زمان کوی که فردا ای دگر
تا سازد کار طاعت ای پیر	که تو صد بارم بسوزی در فراق
آدمی راتنگ و نامت ای پیر	در غمت که یکم خود را سرخ
او حلی نیرت علامت ای پیر	عالمی را بنده خود که در
پیش خودند جمله بی بال و پی بر دند	در غان او سر انکه از ان ایشان بر
بجز بر روی یار کونین نکوشد	شهادت حضرت دودیده بدو خفته
بر دزدان کند دگونی بکشد	از یکایک بیعت چهار و پنج و شش
قد چهارم و جهان بازمی بوند	انده قمار خانه و حدت یک نه شش
که مر غرار عالم و حدت جریده اند	زان میل است اند خند نمی کنند
کی سر بید کلخی دنیا و رند	چون کلش بهشت نیاید بخششان
خم خانه و جود یکم فسر و رند	ساقی شراب صاف بجای جود دهر
چون زین کشین بهشت برود رند	چون کلش جلال نسا ندان ایشان
روزی که سر عجب تحیر قهر و رند	زانه سوید امن دهان سر بر آورد

ع ۵۲

نخا و خاک پای ملک کو نشان شدی

چشمه شکر

سحر از عین شکر

چشمه شکر

شکر از چشمه شکر

بویق لاله از لاله

لاله از لاله

آینه شکر

عمر از شکر

نقد از شکر

امید و آید باشی که نشانیست بستر نه

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

لکه از شکر

